

2/2022

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

3 Úvodní slovo Radek Homola

VSVF, z. s.

4 Odborná rada pro fotografii

4 Valná hromada

OSOBNOST

6 Jan Jirkovský

14 Vyhaslo dobré světlo

16 Libor Němec

21 Jak jsem potkal Vladimíra Janka

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

22 Fotografie s příběhem

SOUTĚŽE

24 Národní soutěž fotografie

26 Premiéra 2022

32 XXII. Bienále horské fotografie

VÝSTAVY

34 17. Blatenský fotofestival

36 Petrův absolutní minimalismus

38 Sudkova návštěva...

39 Tajemná Petra Skoupilová

40 Svět je pestrý

FOTOGRAFICKÉ SETKÁVÁNÍ

43 Ateliér pod Sněžkou

44 Poláci v HK

45 Z pralesa do ráje

TÉMA

45 Jak nikde nefotím

46 Nedaleko

47 Ivan sklízí jablíčka

48 Lužickohorská poetická zastavení

MAPOVÉ OKRUHY

49 Padesátý první s překvapením

51 Mapové okruhy 2021-2022

Fotoimpuls č. 2/2022

Vydává:

Centrum uměleckých aktivit Hradec Králové,
příspěvková organizace
Tomkova 139, Hradec Králové
Ve spolupráci s Volným sdružením
východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil:

Radek Homola

Korektury:

Zuzana Neugebauerová

Redakce:

Jana Neugebauerová
a Rada pro fotografii CUA Hradec Králové
Tisk:
Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1
/ Eva Stanovská / Výstava /

Fotografie na obálce strana 56
/ Ctibor Košťál / Stále výš /

Vložená fotografie
/ Libor Němec /

Uzávěrka příštího čísla 1/2023 do 30. 4. 2023

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls
zasílejte na adresu:

CUA Hradec Králové
Tomkova 139
500 03 Hradec Králové
Telefon: 773 133 740
e-mail: foto@cuahk.cz
http://www.cuahk.cz

Vychází za finančního přispění
Ministerstva kultury ČR
Registrováno na MK ČR pod
evidenčním číslem: MK ČR E 21253

Náklad 300 kusů
Neprodejné
Neprošlo jazykovou úpravou

ISSN 2570-6241

Úvodní slovo

Rozmarné nejen léto, pan Vančura by asi koukal.

I já občas koukám a přiznávám, že někdy i ve velkém údivu. Můj oblíbený autor, geolog, Václav Cílek, dokáže poutavě vyprávět o krajině, povodních, ale i o lidském bytí obecně. Upozorňuje na věci, kterým by měla být dána pozornost. Bohužel, většinou se jeho pohled na svět s odstupem času potvrdí. Proč jeho slovům nenaslouchají někteří námi volení zástupci, my ostatní, to nevím, možná i naslouchají, ale prosadit nepopulární kroky, to bere voličské hlasy a ubírá naše pohodlí.

Jedno z hlavních témat současné společnosti je šetření.

Samostatnou kapitolou je šetření energií.

A zde bych, přestože nejsem odborník, chtěl trochu navázat.

Šetřit energií, dvě slovíčka, která v nás mohou vyvolat neklid, obavy.

Záleží na nás, jak si slova vyložíme.

A co bych vám chtěl na konci roku popřát v těchto dvou slovech.

Abyste si dokázali našetřit čas na sebe, své blízké, koníčky a to, co vám přijde v daný okamžik správné.

Nenechme se moc zastrašit něčím nebo někým, co kolikrát nemůžeme ovlivnit.

Snažme se využít našetřený čas, kde není daný tarif ani tabulka spotřeby, ale náš vnitřní pocit uspokojení.

Přejme si pod stromečkem dost energie pro cíle, sny a plány, kterých chceme dosáhnout.

*Dobré světlo.
Radek Homola*

Odborná rada pro fotografii

**se sešla ve středu 21. září 2022 v Centru uměleckých aktivit,
Tomkova 139, Hradec Králové**

Na svém jednání projednala:

1. Plán práce VSVF na rok 2023.
2. Přípravu, termín a program na 28. valnou hromadu VSVF Hradec Králové z. s.
Termín 18. února 2023 od 9.30 hodin v zasedací místnosti Krajského úřadu Královéhradeckého kraje.
3. Obsah zpravodaje Fotoimpuls čísla 2 roku 2022.
4. Informace o průběhu 33. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2022.
5. informace o připravovaných akcích v Hradci Králové do konce roku 2022
30. 9.-1. 10. Olejotisk
8. 10. HFK
14. 10. Fotografické setkání s Poláky
15. 10. Gumotisk

7. - 30. 10. Krajinářská fotografie Lužické hory
5. 11. Kyanotypie jinak
12. 11. HFK
16. 11. Vernisáž Premiéry v Galerii Na Hradě
26. 11. Vyhodnocení Premiéry
2. 12. Vernisáž HFK taxi v Infocentru v HK
3. 12. Kallitypie
9. 12. Vernisáž v Galerii U přívozu absolventská výstava HFK
10. 12. HFK

5. různé – informace o akcích pořádaných v kraji:
Pozvání na výstavu v Úpici Ctibora Košťála, vernisáž v pátek 23. 9.
Výstava fotoklubu OKO Ústí nad Orlicí – vernisáž 6. 10.
Informace o grantu Ministerstva kultury pro rok 2023 – žádost poslat nejdéle do 30. 9. 2022.

POZVÁNKA

28. VALNÁ HROMADA

**Volného sdružení východočeských
fotografů z. s. Hradec Králové
sobota 18. února 2023 9.00 hodin**

**Krajský úřad Královéhradeckého kraje
Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové
sál Albrechta z Valdštejna**

Program 1. část

1. Zahájení a schválení programu 28. valné hromady Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s.
2. Zpráva o činnosti VSVF z. s. za rok 2022
3. Zpráva o hospodaření VSVF z. s. za rok 2022
4. Revizní zpráva ke stavu účetnictví VSVF z. s. za rok 2022
5. Plán práce VSVF z. s. na rok 2023
6. Návrh na udělení čestného členství VSVF z. s.
7. Diskuse
8. Usnesení
9. Závěr

*Mgr. Vítězslav Krejčí
předseda VSVF, z. s.*

Program 2. část

host valné hromady

Libuše Jarcovjácová

Libuše Jarcovjácová se narodila v Praze roku 1952 do umělecké rodiny. Kromě rodičů na ni v období dospívání měla největší vliv matčina blízká kamarádka, výtvarnice Ester Krumbachová. Kvůli kádrovým potížím vystudovala střední grafickou školu a teprve po opakovaných pokusech ji v polovině 70. let přijali na pražskou FAMU na obor fotografie. Mezitím několik let pracovala jako dělnice v tiskárně Svoboda, kde také začaly její první fotografické pokusy. Z nich vycházela i při své pozdější školní tvorbě, která nepatřila k dobovému mainstreamu. Fotila tehdejší menšiny, například pražské romské rodiny, vietnamské dělníky a později pražskou homosexuální komunitu, což jí také umožnilo vyjasnit si vlastní sexuální identitu. V polovině 80. let krátce pobývala v Japonsku a poté emigrovala do Západního Berlína, kde žila a fotila až do sametové revoluce. Poté se vrátila do Československa a od té doby opět žije a pracuje v Praze.

Libuše Jarcovjácová se sama považuje za celoživotního outsidera, osobního i profesního. Od počátku zosobňovaly její fotografie jistou neokázalost, neschopnost prodávat samu sebe i své modely. Zajímalo ji spíše, koho a proč fotit než jak fotit. Ať už šlo o pražské gay kluby, tiskárnu Svoboda na Smíchově, reklamní fotografii v Japonsku, nebo

/ FOTO / LIBUŠE JARCOVJÁKOVÁ /

berlínské exteriéry plné temných zákoutí děsivého vynálezu zvaného Berlínská zeď, vždy šla cestou menšinového přístupu a prakticky úplně se vyhnula komerčnímu focení. Na okraji umělecké scény i společnosti tvořící Libuše Jarcovjáčková se ukazuje být jednou z nejdůležitějších postav v dějinách naší fotografie. Není to přehnané konstatování. Její předlistopadové dílo u nás svou prudkostí, upřímností a energií nemá srovnání a v leccems předčí i zahraniční autory, o nichž už se desítky let vyučuje na univerzitách.

Titul Osobnost české fotografie, jež uděluje Asociace profesionálních fotografů ČR, získala Libuše Jarcovjáčková v roce 2017.

„Její dílo je, podobně jako tvorba Josefa Tichého, možná nejradiálnější protiváhou neosobního, efektního stylu fotografování, který již dlouho české fotografii dominuje,“ konstatoval Antonín Dufek z Moravské galerie v Brně, jeden z těch, kteří autorku navrhli. Cena byla fotografce udělena zejména s přihlédnutím k její knize Černé roky.

Jan Jirkovský

„Přátelé vám buď fotku pochválí, nebo v tichosti přejdou“

Pamatujete si na fotografie Sokolů z Libně nebo otužilce na Vltavě? Záběry lidí z bezprostřední blízkosti, foceno širokáčem v černobílé tónině? Pokud ano, tak si možná vzpomenete i na autora těchto poutavých obrázků. Je jím Jan Jirkovský.

Jeho fotografie se již staly součástí dnešní dokumentární fotografie. S Honzou jsem se potkal, kde jinde než v Blatné, již v loňském roce, kde představil svoji kolekci fotografií z českých věznic. Byl tam se svojí tradiční kšiltovkou, podle které ho jistojistě poznáte.

Protože mne jeho fotografie, především ze zimního koupání, velice zaujaly, dohodli jsme se na rozhovoru o jeho tvorbě a přístupu k focení.

Rozhovor probíhal po drátech, proto jsem Honzovi poslal sadu otázek, na které mi ochotně odpověděl.

**Ahoj Honzo,
náš rozhovor začnu dotazem, jak jsi s focením začínal?
Dočetl jsem se, že jsi začínal ve fotoklubu
1. ČKFA Nekázanka.**

Je to tak?

Ahoj Vlášo.

Předně moc děkuji za tuto možnost se trochu čtenářům představit. Ano, máš pravdu. Fotografuji víc než 25 let a prakticky hned od začátku jsem začal navštěvovat Nekázanku. Byla to doba, kdy ještě neexistoval internet a fotoklub byla tak jedna z mála možností být v kontaktu s ostatními fotografy. Nikdy nepřestanu být všem těm fotografům, co mi v začátcích pomáhali, vděčný. A že jich za ta léta bylo. Mimochodem členem Nekázanky jsem dodnes.

Nekázanka je jeden z nejstarších fotoklubů. Prošla zde taková jména jako Sudek, Funke, Bufka, ale také Jodas, Ladislav Kamarád, Emil Vejvoda nebo Ivo Gil. Ten u nás mnoho roků vedl, spolu s Josefem Ptáčkem, Hradeckou fotografickou konzervatoř. Bylo to na činnosti fotoklubu znát?

Ano, je pravdou, že fotoklubem prošlo opravdu velké množství skvělých fotografů a na činnosti klubu, hlavně ve smyslu kvality, to bylo ohromně znát. Tito autoři nejenže nosili do fotoklubu skvělé snímky, ale často byli i dobrými rádci a učiteli. Byla to velice přátelská doba, kdy nebylo mezi fotografy tolik revnivosti, jako je občas dnes, každý se snažil jeden druhému pomoci a z úspěchů ostatních kolegů se všichni radovali. Mimochodem mě velice potěšilo, že jsi do seznamu slavných jmen zařadil i našeho dlouholetého předsedu Emila Vejvodu. Je to fotograf, kterého si nesmírně vážím, a jsem velice rád, že jsem ho ve fotoklubu zažil. Jeho reportážní snímky mě osobně hodně formovaly a dodnes si je všechny pamatuji. K slavným jménům bych ještě přidal Frantu Dostála. Další člověk, který mne svojí tvorbou dost ovlivnil. Jeho lidský přístup, pokora. To jsou věci, co mám na Františkovi velice rád a sám si je velice hlídám. A jako třetího do party uvedu Mirka Jodase. To byl člověk, který mě dost s fotografiemi radil a pomáhal. Naučil mě, že na fotografiích má být jen to podstatné, a vždy ukazoval možnosti ořezu, ale i navrhnul budoucí zlepšení. Díky němu jsem se začal fotograficky koukat bych tak řekl. Prostě se mnou pracoval.

Co ti fotoklub dal?

Na toto jsem již trochu odpověděl v předchozí otázce, ale pokusím se to nějak doplnit. Předně mi fotoklub dal mnoho přátel. To беру jako největší výhru. Díky němu jsem fotografií doslova propadnul. Když jsem v klubu začínal, tak se fotilo pouze analogově. Od začátku jsem věděl, že mě moc nebaví barevná fotografie, a i díky radám kolegů jsem si velice brzy pořídil temnou komoru. Naučit se sám takovýto proces není úplně jednoduché. Literatury bylo sice na toto téma vydáno mnoho, ale obyčejná lidská rada a vysvětlení je daleko lepší, než se o to pokoušet četbou. Takže to je jedna věc. Jako další bych určitě uvedl, že jsem měl velice záhy možnost s klubem vystavovat. To byla taky velice skvělá zkušenost. Těch možností, aby lidé viděli mou tvorbu, zase tenkrát tolik nebylo. Proto jsem každou takovou možnost bral, a vlastně i dodnes беру, jako velkou vzácnost

a pečlivě jsem vždy zvažoval, jaké fotografie divákům ukážu. To je možná i věc, která fotografům v době sociálních sítí trochu chybí. Těch možností, jak světu ukázat svou fotografii je dnes tolik, že s ní občas plýtváme a sdílíme i ne úplně výstavní kousek.

Na co z té doby rád vzpomínáš?

Těch vzpomínek je za ta léta samozřejmě mnoho. Takto na první dobrou mě teď napadá, jak moc rád jsem chodil s Emilem Vejvodou na všemožné vernisáže, kde jsme se spolu o fotkách hodně bavili. Pak taky na mapové okruhy. Ty mám mimochodem velice rád dodnes. Je to vždy skvělá příležitost, když do klubu přijde soubor fotek z jiného fotoklubu, si o fotkách říci pravdu, jak to každý cítí. Tím se myslím všichni dost formují. Nemyslím to tak, že bychom ty fotografie nějak pomlouvali, ale prostě o tvorbě někoho, kdo u toho není, se daleko lépe a pravdivě povídá. Snad si rozumíme.

**Vím, že jsi v roce 2019 získal cenu na Czech Press Photo 2019 s fotografií z domova důchodců. Je to tak?
Co ti soutěžení dává?**

Předně musím říct, že těch soutěží, kterých se účastním, není zase tak mnoho. Rozhodně to není tak, že bych je nějak aktivně celé dny na internetu vyhledával. Ale k odpovědi na tvou otázku. Kecal bych, kdybych tady tvrdil, že mi nějaký i třeba drobný úspěch neudělá radost. Vše ale беру s naprostou pokorou a s vědomím velkého štěstí, že jsem se zrovna trefil do nějakého momentálního rozpoložení poroty. Abych byl ještě upřímnější, tak ale hlavní důvod, proč občas své fotky někam pošlu, je ten, že je to jedna z možností, jak si je nechat ohodnotit. Ne že bych si názoru lidí ve svém okolí nevážil, ale známe to. Přátelé vám buď fotku pochválí, nebo v tichosti přejdou. Takto se o fotce dozvím mnohdy víc. Je jasné, že i když fotka v soutěži neuspěje, ještě nutně nemusí být blbá, ale když vyhraje, tak taková není určitě. Teda alespoň pro porotu. A když se to povede a vaše fotografie je součástí nějaké vybrané kolekce k dané soutěži a mohou ji vidět lidé, kteří vás většinou vůbec neznají, tak je to zase jedna z možností, jak svou tvorbu ukázat. Proto to, myslím, všichni děláme. Fotografie by měla být fyzickou fotografií, ne jen souborem na počítači.

Soustředíš se na dokumentární fotografii.

Jak ses k tomuto žánru dostal?

Mě vlastně tento žánr oslovoval vždy. Je pravdou, že jsem ho hlavně z kraje fotil spíše menšinově, ale bavil mě vždy jako diváka nejvíc. Dřív jsem fotil spíš městskou krajinu a nějaké nalezené zátiší. Po několikaleté pauze, kdy jsem vůbec nefotil, jsem se jednoho dne vydal opět s fotoaparátem do ulic. Dodnes si pamatuji, že jsem jednu z prvních návratových fotek udělal nějakou pouliční fotografií, a hned jsem věděl, že to je směr, kterým se chci ubírat. Možná je to dané i věkem, ale začaly mě děsně zajímat lidské osudy. Běžné životy lidí. Moje focení již dávno není jen o hledání záběru, ale především o setkávání s lidmi a jejich pozorování. I když fotografuji reportáž, tak to dělám tak, že o mně ti lidé vědí a snažím se s nimi třeba jen úsměvem nějak komunikovat.

Tvé fotografie jsou zvláštní specifickým pohledem. Mnohdy to je z bezprostřední blízkosti, jindy z úhlu, který není úplně běžně vnímaný. Jak jsi k tomuto stylu záběrů došel?

Ono je to tak, že se rád s těmi lidmi setkávám. Chci být součástí toho děje. Z toho vychází, že musím být opravdu blízko. Mohl bych sice použít nějaký teleobjektiv, ale to by mě naprosto nebavilo. Už bych určitě nebyl součástí dané situace, ale hlavně by ty fotografie vůbec nefungovaly. Myslím, že je to právě ta blízkost, co diváka vtahuje do děje. Víím, že takové záběry trpí řadou nešvarů. Široké sklo má tendenci zkreslovat. Na druhou stranu doufám, že ten kontakt a bezprostřednost to divákům vynahrazuje. Dostal jsem se do fáze, že jiný objektiv již v podstatě nemám a vždy v legraci říkám, že fotím z takové vzdálenosti proto, aby mi mohl člověk, kterému to vadí, hned jednu stříhnout a nemusel mě nikde honit.

Máš v tomto způsobu snímání nějaký vzor?

Tak vyloženě asi ne. Přišel jsem si na to jako na mnoho věcí sám. Já ani nemohu říct, že bych vyloženě nějaké vzory měl. Je mnoho autorů, jejichž tvorbu mám moc rád. Ale asi ani jeden nefotí tak širokým sklem. Velice mě oslovuje hlavně československá dokumentární fotografie. Baví mě, že tyto fotografie jsou z prostředí, ve kterém jsem vyrostl a ve kterém žiju. V prostředí, které znám. Když vidím fotku z Indie, tak si mohu říct pěkná, ale je to možná i tou exotikou. Ale taková dobře udělaná fotografie třeba z našeho venkova mě určitě bude bavit daleko víc.

Mne jsi zaujal svojí kolekcí fotografií ze zimního koupání. Jak dlouho toto téma děláš?

Tak okrajově toto téma dělám po celou dobu, co fotografuji. K Zimním plavcům mě přivedl Emil Vejvoda, který je mnoho let fotil. Intenzivněji jsem se tomu začal věnovat před několika lety. Bohužel otužování se v poslední době stalo takovým fenoménem, že mám často pocit, že už ty fotografie diváka spíš otravují. Tím, že ale fotím tím širokým sklem, ty lidi vlastně ve vodě ani tolik nefotím a u mých fotek jde doufám o trochu jiné záběry.

U některých záběrů to vypadá, že jsi tak blízko, že jsi ve vodě spolu s otužilci. Jsi taky otužilec?

Otužilec opravdu nejsem. Za ta léta, co se kolem vody pohybuji, mě to navrhovalo snad milion lidí. Ve skutečnosti je to tak, že se umím dobře předklánět anebo když je naprosto nejhůř a voda není ještě na nule, tak kvůli fotografii do té vody vlezu. To potěšení, které z toho ale mají ti, co tam lezou dobrovolně, rozhodně nemám.

Z mnoha tvých reportáží otužilců mne obrazově nejvíc zaujaly záběry plavání pod ledem. Kromě určitě mimořádného sportovního výkonu jsi našel i mimořádné pohledy. Jak tato reportáž vznikala?

Na tyto fotografie jsem čekal nejen já, ale i otužilci několik let. Bydlím v Praze a zde jen málokdy panují takové mrazy, aby byl led dostatečně silný a bezpečný. Měl jsem to štěstí, že taková situace nastala, a lidé, kteří do toho šli, mi dali vědět. Je potřeba říct, že na to museli být dobře připravení.

/ ZE SOUBORU SOKOL LIBEŇ /

Rozhodně to nebyla nějaká hurá akce. Plavání pod ledem je mimořádně nebezpečné, a proto se musí dodržovat všechna bezpečnostní pravidla. Na místě byl i potápěč. Prostě bezpečí všech na prvním místě. Já jsem měl víceméně nějakou představu, jak to chci fotit, ale to je vždy jen představa a realita je jiná. Většinu fotografií jsem pořídil vleže hned u otvoru v ledu. Bylo to super, že jsem byl tak blízko. Jen voda, co se objevila vždy po vynoření plavce, byla neúprosná a byl jsem tenkrát taky pěkně mokrý. Voda pod ledem je vždy o něco teplejší, a tak ten led okolo otvoru malinko tál a byla celou dobu veliká šance, že si taky zaplavu. Co bych ale pro fotografii neudělal.

Nevěnuješ se pouze otužilcům. Jak se dostáváš do, pro mnoho fotografů, nedosažitelných míst? Například do nemocnice v Motole nebo mezi hendikepované.

Je to tak půl na půl. Tím, že mou tvorbu už pár lidí vidělo a někoho to třeba i oslovilo, tak se mi občas stane, že mě lidi oslovují a navrhuji nějaké focení. Když se to sejde a mě to nějaký způsobem zajímá, je to ta nejlepší varianta. Já fotím, co mě baví, a vím, že lidi, co fotím, to chtějí. Jsou ale věci, co si vymyslím sám, a to se pak aktivně snažím najít nějaký kontakt a ty lidi oslovit sám. Vždy je to tak, že jim svou myšlenku vysvětlím, a pak to nechám plně na nich, jestli je to pro ně zajímavé. Nikdy se nikam netlačím a nechávám věci plynout. Takže konkrétně do Motola jsem byl pozván a hendikepované jsem si našel sám.

Jak si vyhledáváš témata? Nebo „chodí“ sama?

Trochu jsem to už řekl v předešlé odpovědi. Ta témata se v podstatě nějak nabalují sama. Často se snažím ve své tvorbě na něco poukázat. Něčemu třeba pomoci. Témata, o kterých si myslím, že by bylo fajn, aby o nich lidi věděli. Mám jako fotograf obrovské štěstí, že se mnohdy dostanu na místa, kam bych se bez fotoaparátu asi jen těžko podíval. A tak se toho snažím využít. Ukázat lidem, jak může taky vypadat život. Často bořit předsudky anebo vzbudit o dané téma zájem. Typickým příkladem je třeba moje focení v psích útulcích. Čas od času někoho oslovím a pokusím se domluvit na tom, že bych přijel pejsky vyfotit. Zafotím si. Pomazlím se. A odjíždím domů plný dojmů a s nadějí, že mám nějaký snímek. Mnohdy se pak stane, že na základě těchto snímků našli pejsci nový domov. Tím chci říct, že mám ve své tvorbě rád, když má nějaký přesah a má nějaký význam.

Neviděl jsem tvé fotografie v barvě. Proč fotíš černobíle? Nebylo by to koukavější?

Barevnou fotografii nezavrhují a taky jich pár ve své tvorbě mám. Je to ale tak, že mě osobně spíš barva na snímku ruší a zbytečně odvádí pozornost od obsahu. Vždy říkám, že barevnou fotografii může barva v ledasčem zachránit. Třeba nemá úplně obsah, ale ten barevný soulad diváka baví. U černobíle fotografie je to přesně naopak. Tam když není obsah, tak ho ta bílá, černá a škála šedivých barev rozhodně z ničeho nevytáhnou. Rozhodně to ale není tak, že bych barevnou fotografii nějak zatracoval. Já osobně fotit v barvě neumím a taky je to asi důsledek mých začátků v temné komoře. Dřív, když chtěl mít autor plnou kontrolu

nad svým snímkem, tak mu v podstatě jiná možnost než černobílá ani nezbývala. Pokud teda nechtěl strávit půl života barevným procesem.

Nyní bych se chtěl zeptat na tebe. Fotografie tě živí?

Nene. Jsem čistý amatér a dá se říct i samouk. Fotografii mám jako hobby.

Pokud ne, tak co děláš za práci?

Živím se jako opravář strojů v jedné farmaceutické firmě.

Jak ses k fotografii vůbec dostal?

Již od mládí jsem moc rád chodil na různé výstavy a zajímal se o výtvarné umění jako takové. Po velice krátké době se to ale smrsklo v podstatě jen na fotografii. Možná to bylo právě tím, že to bylo pro mě jako naprostého laika nějak nejpochopitelnější umění. No a tak se i stalo, že jsem ve své mladistvé naivitě, že na tom focení nemůže přeci nic být, začal také. Již první focení, a hlavně výsledky z něj, mě ale rychle vyvedly z omylu. Ale nevzdal jsem to. Postupně se vše učil a vlastně učím dodnes. Děsně mě to totiž baví. Zastávám názor, že focení je hlavně zábava, a tak by k němu měli lidé hlavně přistupovat.

O účasti v Nekázance jsme se již bavili. Sdružuješ se v nějaké skupině? Co je to Street Report?

Ano, Street Report je takové moje virtuální dítě. Jsem komunikativní člověk, co se o fotografii hrozně rád baví. Sociální sítě jsou na to myslím dost vhodné. Prošel jsem

pár tuzemských skupin, ale vždy to bylo malinko jiné, než jsem si představoval já. Ne že bych tyto skupiny nějak zavrhoval, ale měl jsem prostě jiný pohled a chtěl to dělat trochu jinak. Proto jsem založil Street Report. S několika administrátory, kterým tímto děkuji, že do toho se mnou šli, se snažíme dělat skupinu zaměřenou nejen na pouliční, ale i na reportážní a dokumentární fotografii. Street skupin je na sítích celkem dost, ale jen málokdy tam tolerují vybočení z žánru. Proto je tam ten Report. Již mě nebavilo to věčné dohadování, jestli je ta či ona fotka ještě street. Ze začátku bylo vše cíleno hlavně na začínající autory. Nějak jsem v sobě cítil morální povinnost splatit to, co jsem kdysi v Nekázance rád využíval. Rady kolegů. Pomoc v začátcích. Nyní je ve skupině takový mix autorů. Jsou tam stále začátečníci. Jsou tam ale i fotografové, kteří během pár měsíců doslova vystřelili a jsou skvělými autory. Co mě velice těší, že je tam i mnoho velice úspěšných autorů, kteří pochopili naši filosofii a radí ostatním. Postupně se skupina vyprofilovala ve skupinu lidí, co mají rádi fotografii, ale zároveň jsou i přátelé. Poměrně často se naživo vídáme a pořádáme různé akce.

Jak často fotografuješ?

No rozhodně ne tak často, jak bych si sám přál. Je to dost nárazové. Někdy několikrát do týdne. Pak třeba dva týdny ani snímek. Nejsem typ fotografa, co nosí foťák neustále u sebe. To neznamená ale, že nefotím očima. To dělám neustále. Snímky si pak ukládám do hlavy a mám je jen pro sebe.

/ ZE SOUBORU OTUŽILCI /

Kde bereš stálou chuť do focení?

Baví mě to. Rád jsem s lidmi. Pozoruji je. Setkávám se s nimi. Poslouchám jejich příběhy. Focení je na to ideální. Když pak má fotka ještě nějaký smysl, tak mám dobrý pocit. Dělal jsem mnoho věcí. Miloval hodně koníčků. Teď je to ale tak, že jsem vše opustil a věnuji se pouze focení. Nerad dělám věci napůl.

Na čem nyní děláš?

V současné době asi nejvíce fotografuji svůj projekt Ploty, s kterým chystám v současnosti velkou výstavu. To je o běžném životě lidí ve výkonu trestu. To mi zabere teď asi nejvíce času. A také intenzivně fotím Český Sokol. Mám svůj projekt o lidech ze Sokola Libeň. Tento projekt oslovilo ústředí Sokola natolik, že mi nabídli udělat jejich kalendář. Je to krásná práce, ale taky dost zavazující. Nerad slibuji něco, co jsem ještě nevyfotil. Ale snad se to celé povede a nebudu mít ostudu.

Máš před sebou nějaké další plány?

Plánů mám hodně, ale netuším, jak to vše půjde časově. Hodlám i nadále fotit rozdělané projekty jako je právě soubor Ploty, Sokol Libeň ale i Otužilce a O psích láskách a tak dále. Zároveň jsem právě zahájil projekt o lidech, co utekli před válkou. To je ale naprosto na začátku a uvidím, jak to půjde. V hlavě mám ještě několik spících projektů. Například o jedné komunitě sportovců a nebo z domova pro seniory. To jsou věci, které jsou v podstatě již domluvené, jen čekají na pravou chvíli, až bude dobrá konstelace.

Měl jsi nebo ještě máš své vzory?

Vyloženě vzory asi nemám žádné. Mám rád mnoho tuzemských autorů a nějaké zahraniční. Většinou se jedná o dokumentaristy. Když budu jmenovat, tak mě pak bude mrzet, že jsem na někoho zapomněl. Ale pár jich teda napíšu – Karel Cudlín, Jaroslav Kučera, František Dostál, Zdeněk Tmej, Václav Chochola... A ze světa Elliot Erwitt, Pep Bonet, Willy Ronis...

Vzděláváš se někde nebo něčím?

Vyloženě se asi nevzdělávám. Fotografi se ale neustále zabývám. Hodně čtu a prohlížím si fotografické knihy, kterých mám v knihovně mnoho. Rád koukám na internetu na různé autory. A v současné době velice rád poslouchám podcasty s fotografickými rozhovory. Taky možná zmíním, že když začnu fotit nějaké téma, tak se o něm snažím zjistit vše, co je možné. Mám tak pocit, že když budu trochu tématu rozumět, tak mám větší šanci zaznamenat podstatu věci.

A teď něco osobního. Co ti fotografie dává.

Dává mi opravdu hodně. Radost z dobře udělaného snímku. Že třeba fotka něčemu pomohla. Je to pro mě relax, kdy naprosto vypínám myšlenky na jiné věci, ale hlavně mi to dalo možnost poznat děsnou spoustu lidí, které mám velice rád. Jsou pevně ukotveni v mém životě a přitom vím, že bych je bez focení jen velice těžko poznal.

„Fotografie by měla být fyzickou fotografií, ne jen souborem na počítači“

Nemohu se nezeptat na Blatnou. Jak jsi se sem dostal?

O Blatenském festivalu vím již několik let. Z nedostatku času mě ale stále nějak mýjel. Několikrát jsem se chystal dorazit jako divák. Před třemi lety jsem se ale odhodlal a zkusil bez větších ambicí poslat svůj soubor do otevřené scény s tím, že by mě to víc motivovalo si ten čas udělat. K mojí radosti mě tenkrát porota vybrala. Hned jsem si Blatnou zamiloval a zkouším štěstí dál. Zatím mi to vychází, ale to není tak moc důležité. Víím, že bych dorazil i jako návštěvník.

Jak tuto akci hodnotíš?

Je to parádní akce, která, troufnu si říct, nemá u nás obdobu. Jasně, foto festivalů je zde hned několik, ale ty jsou postavené na ukázkách techniky a workshopech. Samotné fotografie jsou tam pouze okrajové. A právě o ně jde v Blatné.

Lidé se setkávají. Výstava střídá výstavu. A město fotografií žije. Skvělá akce. Tímto moc děkuji všem lidem, co se na foto festivalu podílí. Stojí to za to.

Máš něco, co chceš sdělit na závěr mých otázek?

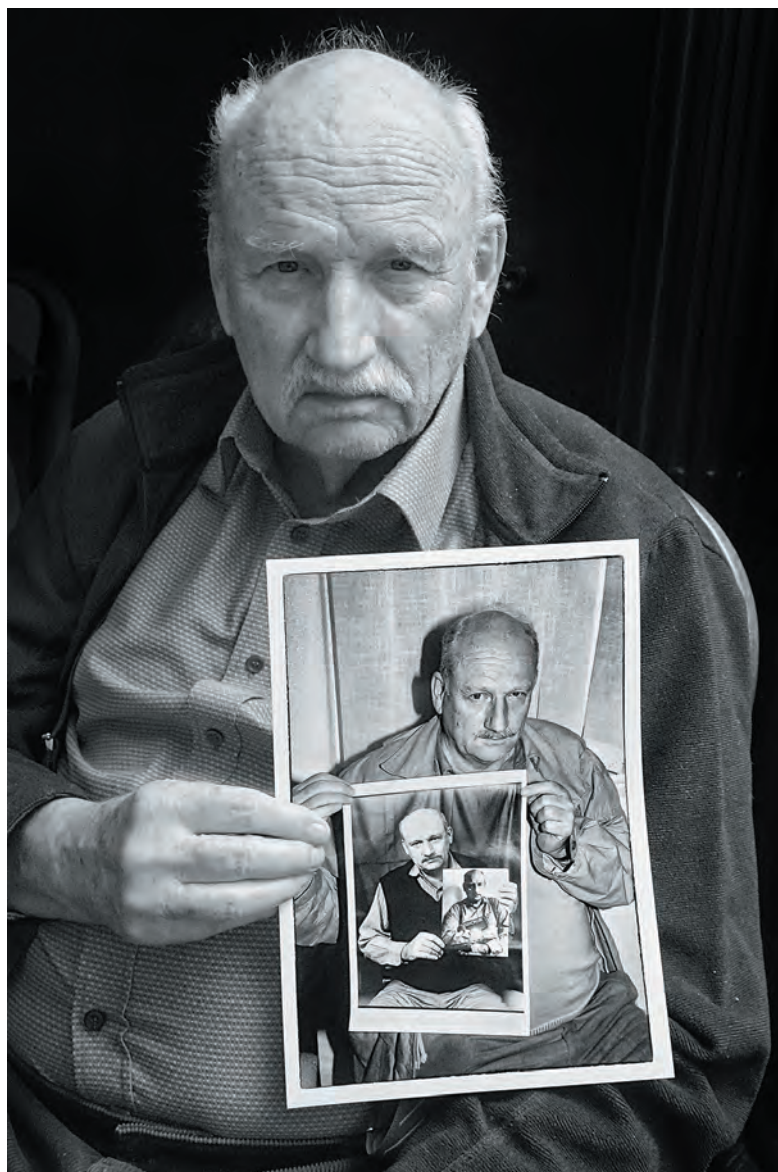
Myslím, že jsem toho nakecal až až. Moc ti děkuji, Vládě, za pěkný rozhovor. Čtenářům přeji dobré světlo a hlavně se focením bavte. Focení nejsou závody. Děkuji za rozhovor.

Jan Jirkovský a Vladimír Skalický

Po našem elektronickém rozhovoru Honza v říjnu 2022 zahájil svoji avizovanou výstavu PLOTY.

Jedná se o fotografie pořízené v některých českých věznicích.

Vyhaslo dobré světlo fotografa Jiřího Havla.

28. říjen, den vzniku Československé republiky, se stal dnem posledním pro mého přítele, trutnovského fotografa, mistra Jiřího Havla. Zemřel významný člověk, uznávaný krajinářský fotograf, učitel, vzor, kolega, kamarád, guru.

Jiří se narodil 9. dubna 1931 v podkrkonošské Horní Branné. Vystudoval vrchlabské Gymnázium a Vysokou školu železniční, stavební fakultu v Praze.

Na své fotografické začátky před časem zavzpomínal: „Jsem samouk, absolutní diletant. Začalo to v klukovských letech. Soused měl vypůjčený fotoaparát a sám si doma kopíroval fotky. U něj jsem k tomu čuchnul a postupně jsem se o to začal zajímat. Ke svým patnáctým narozeninám jsem dostal fotoaparát a tím to začalo. Bylo to ale velice obtížné, protože tenkrát neexistovaly žádné fotografické příručky, kurzy a nebyl nikdo, kdo by mně poradil. A navíc byla strašná všeobecná nouze. Jezdil jsem po širokém okolí a sháněl chemikálie na namíchání vývojek. Zápasil jsem nejen s technikou, ale také s výtvarnou a kompoziční stránkou. Později mně hodně pomohly fotografické časopisy, které po válce vycházely. Pamatuji si na článek „Jednička z kompozice“, který napsal známý fotograf Jan Beran. Podle něj jsem se naučil základy kompozice. Pak komunisté většinu časopisů zakázali, „protože pracujícím lidu nic

neříkaly“. Potom první dobrý časopis Revue fotografie začal vydávat Václav Jírů, to bylo někdy v roce 1957. Osmělil jsem se, navštívil ho a on začal otiskovat moje fotografie i články. To pro mě byla velká vzpruha a dodalo mi to sebevědomí. Václav Jírů byl pro mě velký učitel.“

Svoji první fotografickou výstavu měl v roce 1957 v nedaleké Jilemnici. První kniha o rodných Krkonoších spatřila světlo světa o 12 let později (1969).

Z rodného koutu se přestěhoval do Trutnova, kde vstoupil do tamního fotokroužku, jehož členem byl až do své smrti. V roce 1978 se stal členem Svazu výtvarných umělců, později Unie výtvarných umělců a Asociace fotografů ČR. Rok 1980 byl pro Jiřího Havla přelomový. Opustil své dosavadní povolání a stal se fotografem na volné noze. Již dávno před tím se ale vyprofiloval na fotografa krajinářského a díky prvním zahraničním cestám do fotografa krajiny horské.

Krom Antarktidy procestoval všechny kontinenty a přivezl

tisíce jedinečných záběrů, které poté uplatnil ve svých 24 fotografických publikacích.

Za svoji fotografickou činnost získal několik prestižních ocenění. V regionu obdržel Kulturní cenu města Trutnova a Cenu ředitele Správy Krkonošského národního parku. V roce 2016 mu Asociace profesionálních fotografů ČR udělila za dlouhodobý přínos titul Osobnost české fotografie. Od roku 2001 byl rovněž čestným člen VSVF.

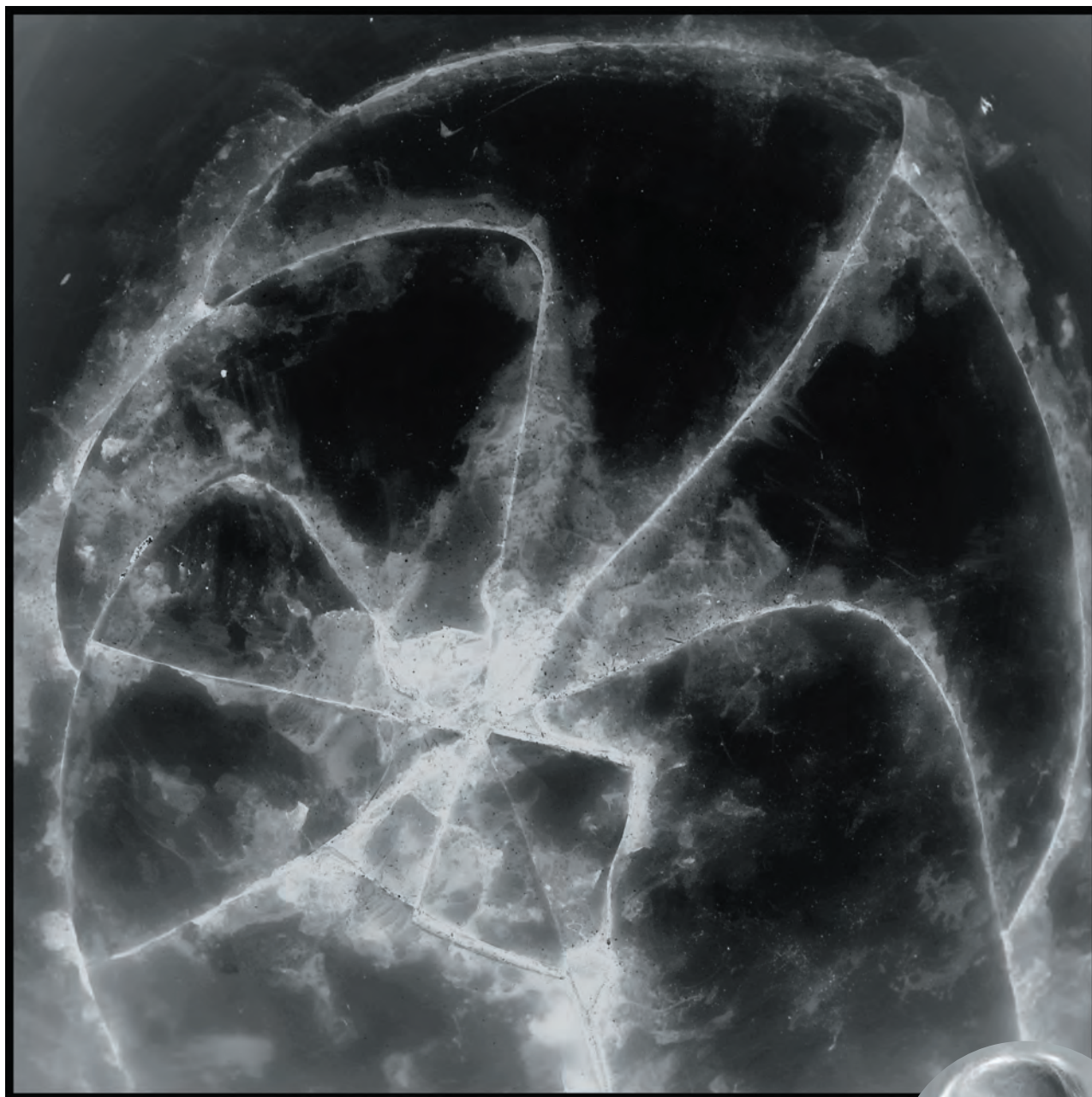
S Jiřím mě pojilo nejen hluboké přátelství, ale zejména odevzdanost pro fotografii. Náš vztah byl založen na vzájemném „špičkování“. On měl pochopitelně většinou navrch. Zkušenostmi, moudrem, umem, úctou. Společně jsme od poloviny 90. let podnikli několik cest do Alp, zejména do Italských Dolomitů. Ty si velmi zamiloval a považoval je za nejkrásnější a nejfotogeničtější hory světa. Mnohdy ale nešlo pouze o fotografování. Vzpomínám na jeden podzimní zájezd, kdy jsme spolu s Jiřím a naším kolegou Zbyňkem Šancem čekali 96 hodin v Cortine d'Ampezzo až přestane pršet. Totální beznaděj. Oba byli zdatní mariášníci a rozhodli se do hry přibrat třetího. A protože široko daleko nikdo jiný nebyl, byl jsem to já, kdo je měl později přenést přes práh zoufalství. Krátce mně vysvětlili pro ně naprosto jasný princip karetní hry a rozdali. Už už to občas vypadalo, že jsem vše pochopil, párkrát jsem se trefil, ale pak jsem opakovaně udělal takovou herní kravinu, že na výuku rezignovali a balíček dvouhlavých karet znechuceně schovali. Byli ze mě zoufalejší, než z nepříznivého vývoje počasí...

A jakou radu by Jiří udělil budoucím krajinářům?

„Hlavně, aby se obrnili trpělivostí a nesnažili se rychle být úspěšní. Mně trvalo hodně dlouho, než jsem se vypracoval, což dnes není zrovna v kurzu. Digitální technika svou snadností, kdy se nemusí kupovat drahé filmy a lze toho nafotit velké množství, vede k inflaci, a to není pro začínající fotografy dobré. Doporučil bych jim, aby nebyli netrpěliví. Ta digitální technika k tomu svádí. Nafotit na nějakém zájezdu tisíce fotografií mně nepřípadně nejšťastnější. Jsem ze staré školy a jsem zvyklý před každým záběrem o něm uvažovat. Myslím si, že je to dobrá cesta. Fotograf Zdenko Fejfar, který výtvarně objevil Krkonoše a kterého jsem si velmi vážil, říkal, že není kumšt fotografickou spoušť zmáčknout, ale nezmáčknout. Toho se stále držím a myslím si, že by to prospělo i začínajícím fotografům.“

Jiří, budeš nám chybět, jsem vděčen osudu, že jsme se mohli potkat a že jsem tě mohl zpovzdálí pozorovat.

S úctou nejen k Jiřímu Havlovi a s přáním pevného zdraví všem Ctibor Košťál.

Libor Němec

je další fotograf – člen VSVF, s jehož tvorbou se čtenáři Fotoimpulsu seznámí prostřednictvím rozhovoru a jeho fotografií. Libor je zkušený fotograf a vedoucí fotoklubu Alfa Pardubice. Nebudu předstírat, že jsme se sešli a popovídali si. Pinkali jsme si otázky a odpovědi přes internet, ale rozhovor to byl, byť virtuální.

Ahoj Libore. Otevři si láhev červeného, udělej si pohodlí a pusť se do rekapitulace tvého fotografického života i uměleckých záměrů. Na úvod jsem si vzpomněla na tvé oblíbené rčení: „Taková blbost a tolik radosti to udělá.“ Myslím, že to je i podstata tvého tvoření. Z banálního záběru udělat luxusní fotografii. Je to tak?
Je to tak. Sice bych raději o luxusu moc nehovořil, ale

pravda je, že se většinou snažím nic neříkající a obyčejný obrázek povýšit na něco zajímavějšího nějakou jednoduchou úpravou, například za použití různých filtrů a výřezů. Pokud to vyjde, mám samozřejmě radost. To ale neznamená, že nefotím i běžné fotky, třeba z našich společných akcí a výletů.

Tvé fotografie jsou často abstraktní, z běžné situace vytváříš poetické obrazy. Jak tvá tvůrčí činnost probíhá?
Pokud jde o takzvané abstraktní obrázky, vznikají většinou až při následném zpracování v PC. Jen někdy mám konkrétní představu o obrázku a ten poté stejně dopravím.

Co je tvým nejoblíbenějším fotografickým námětem?
Dělám tak trochu do všeho. Nejsem nijak vyhraněný, a tak skáču z jednoho do druhého. Neumím se donutit a zůstat u jednoho tématu a dál se v něm zlepšovat. Je to moje velká nevýhoda. Nejraději ale fotografuji krajinný detail a nalezená zátiší.

Láká tě i živá fotografie, tj. město, lidi, sport?
Do všeho jsem v minulosti zabloudil. Tzv. street fotografie mě baví, hlavně při našich společných výjezdech do velkých měst, kde se člověk snadno schová. Já jsem poměrně stydlivý. Ateliérová práce mě nikdy moc nebrala a vždy jsem ji jen tak očuchával.
Se sportovní fotkou jsem také nějakou dobu koketoval. V Pardubicích a okolí je toho sportu poměrně dost. Navštěvoval jsem závody v motokrosu, plochou dráhu, basket a hlavně koně, na ty nesmím zapomenout. Po letech jsem ale začal pociťovat znechucení z přebujelé administrativy pořadatelů, neustálých akreditací a zpříšňování vstupů na závodistiště, a tak jsem toho nechal. Občas si zajdu ještě zafotografovat tenis na Juniorku.

Co považuješ za dobrou fotografii?
Všechno, co se mně líbí, zejména pak fotografie autorů, na které nemám. A těch je hodně.

Vyjadřuješ se raději jedinou fotografií nebo souborem do sebe zapadajících fotografií?

Raději jedinou fotkou, se soubory většinou bojuju. To ale přeci ty víš moc dobře.
Z tohoto důvodu mám rád spíše focení na vyhlášená témata. To mě baví. Moc se mě líbilo třeba fotografování v nedávné covidové době, kdy jsme jako parta „zapálenců“ každý den po internetu vyhlášovali nové téma k fotografování a poté spolu soutěžili o nejlepší snímek na dané téma. Nakonec jsme z takto vzniklých fotek vytvořili výstavní kolekci.

Která fáze tvého fotografování tě baví nejvíce?
Jasně – věšení hotových dílek v galerii. Mám ale na mysli proces, než je fotografie hotová.

No, nejraději mám asi fotografování. Hlavně mě moc baví naše společné akce. Při nich poznávám spoustu nových míst, kde jsem třeba nikdy nebyl.
Samozřejmě někdy i následné úpravy obrázků. Musím ale na ně mít tu správnou náladu a rozpolezení. Většinou, když sednu k počítači a zpracovávám obrázky, které mě moc neberou, chce se mi za chvíli spát. Naopak, když vidím výsledky, které mě baví, vydržím klidně do noci.

Co soutěže a výstavy? Mám pocit, že jsi zbytečně skromný. Tvé fotografie jsou dobré a rozhodně si zaslouží, aby se o nich vědělo.

Jak dobře víš, tak obvykle vystavuju společně s vámi, jsem společenský typ. Na samostatné výstavy nemám ambice a ty, které jsem měl, by se daly spočítat na prstech jedné ruky. Na takovou výstavu bych se musel dokopat, nebo by

mě musel někdo dokopat. Já se raději podívám na pěknou výstavu někoho jiného.

Čím tě právě fotografie zaujala?

Těžko říct, poprvé jsem vzal foťák do ruky jako malý kluk. Byl to starý boxík Altissa, který moje máma našla na půdě domku v pohraničí, kam se po válce nastěhovala, a který patřil nějaké německé rodině. Ještě ho mám schovaný. Fotky jsme si tehdy nechávali zpracovávat a pamatuji si, jak jsem se těšil na výsledky. Boxík byl tzv. fix fokus a pustil jsem se i do 6x6 diapozitivů.

Takže to bylo nejspíš tajemno a očekávání výsledku, který z fotoaparátu vyleze. Později jsem fotil se stejně zapálenými kamarády a to mě bavilo. Fotografické družení mně už zůstalo. Nikdy jsem nebyl samotář.

Pokračujme banální otázkou. Jak tvé fotografování pokračovalo? Také máš vzpomínky na vůni vývojky a ustalovače v koupelně?

Vzpomínky mám velmi kladné. Vůně chemických lázní mně moc chybí. Moje začátky ve fotokomoře se datují od roku 1973, kdy jsem se ve škole přihlásil do fotokroužku, který tam vedl pan Josef Schletter, známý pardubický fotograf. Zde jsem se poprvé učil práci se světlem, fotografování v přírodě i v interiéru. S tím souvisela i samotná práce ve fotokomoře, kterou jsme měli na tu dobu dost dobře zařízenou. Nejdříve jsme se seznamovali s postupy při vyvolávání filmů a poté i se zpracováním papírových fotografií, samozřejmě pod dohledem našeho učitele. Dodnes na toto období nostalgicky vzpomínám.

Kdybys měl prostorové možnosti, vrátil by ses ke klasice?

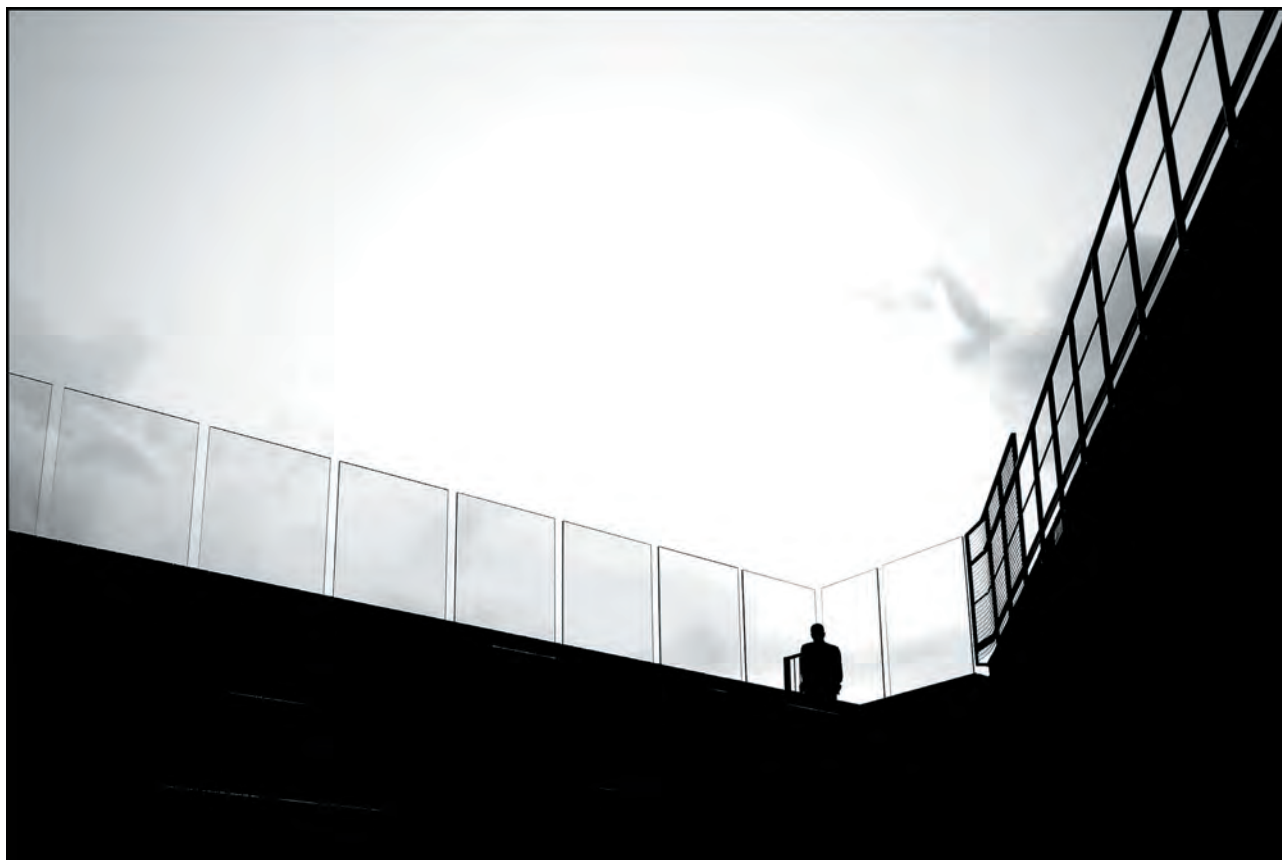
Určitě. Mám ve své sbírce několik starých analogových přístrojů od kinofilmu po 6x9. Hlavně mám rád čtvercový formát a určitě bych do ruky chytnul aparát na 6x6. Nejspíš bych začal i s nějakou starou technikou, např. s kyanotypií. Ta se mě moc líbí, prostě modrá je dobrá.

Vím, že tě dost baví fotografická technika. Co bys doporučil fotografům. Obecně, nemyslím konkrétní přístroj.

Techniku mám rád asi jako většina chlapů. Rukama mně prošlo několik fotoaparátů různých značek a velké množství objektivů. Nestojí to zrovna málo, ale někdy si pořízení neumím odříct. Ale fotku to samo stejně neudělá. Z toho plyne ponaučení, neexperimentovat zbytečně s technikou a více fotit.

Poměrně záhy ses stal „organizovaným“ fotografem. Povídej o svých začátcích ve fotoklubu Alfa.

Jak jsem se již zmínil, mým učitelem byl starý praktik a fotograf pan Schletter. Byl zakladatelem a prvním vedoucím (předsedou) fotokupiny při n. p. TMS v Pardubicích. Členové této skupiny, která vznikla v roce 1969, se později pravidelně scházeli v Kulturním domě v Pardubicích na Dukle. Tam mě ještě s dalším mým kamarádem ze školy přivedl pan Schletter na jednu ze schůzek fotokupiny a seznámil nás s jejími tehdejšími členy. To bylo někdy koncem sedmdesátých let. Hned počátkem následujícího desetiletí jsem již do fotokupiny docházel jako pravidelný člen. Protože podnik, pod jehož záštitou jsme se scházeli, o nás moc nedbal, bylo posléze naším předsedou rozhodnuto, že fotokupinu přejmenujeme. Tím vznikla současná fotokupina Alfa Pardubice, která jako jedna z mála v Pardubicích pracuje do dnešních dnů.

Léta ubíhala a dnes jsi našim klubovým vedoucím. Tvou zásluhou se scházíme dlouhá léta pravidelně, jezdíme na společné výlety, účastníme se RMO. Co plánuješ pro svůj fotoklub do budoucna?

Těžká otázka. Měl bych asi říci, že není jednoduché udržet zájem současných členů o dění v naší skupině. Je také těžké donutit lidi nosit na schůzky své fotografické výtvořky, nad kterými by se poté diskutovalo. Pokud na schůzkách hodnotíme fotografie z mapového okruhu, máme alespoň nějakou náplň činnosti. Chtěl bych obnovit společné klubové výlety a to alespoň jednou do roka. Je ale těžká doba. Lidi nemají čas, mají obavy z nemoci nebo musí šetřit. Nešťastná doba k setkávání.

Rád cestuješ. Které místo tě fotograficky nejvíce oslovilo?

Z našich výletů do zahraničí to byl nejspíš Londýn. Ten mě uchvátil asi nejvíc. Jinak velice rád cestuju po naší zemi a vyhledávám zajímavá zákoutí měst.

Co je tvým vysněným místem, kde bys rád fotografoval?

Žádné vysněné místo asi nemám. Beru to, co mně život přihraje.

Rád fotografuješ, ale mnozí z nás tě obdivují i jako modelku. Jinak řečeno – nezkazíš žádnou legraci.

Nemůžu si pomoci. Když jsme s partou fotografů a někdo na mě namíří foťák, většinou udělám nějaký škleb. Jsem svolný se vším a už se to o mně ví. Hned si mě někdo vybere do nějaké hrané scény. Potom mají všichni pěkné fotky a já nic.

Do modelky mám ale daleko.

Další banální otázka (ty mi jdou nejlépe). Nějaká veselá „historka z natáčení“ by nebyla?

Já vím, ty tuhle historku dáváš často k dobrému. Při společném fotografování v Polském Belchatowu jste mě vybrali jako modela, zmalovali jste mě barvami jako upíra a poté jste mě všichni fotili, jak pijí krev mladé holčičky.

Těch veselých příhod z našich akcí by bylo ale určitě více.

Ano, na to nebohé děvče všichni rádi vzpomínáme...

Nějaké fotografické moudro na závěr by se hodilo.

Neoplývám fotografickými moudry, na to nejsem dost zkušený, a tak je nechám zasvěcenějším.

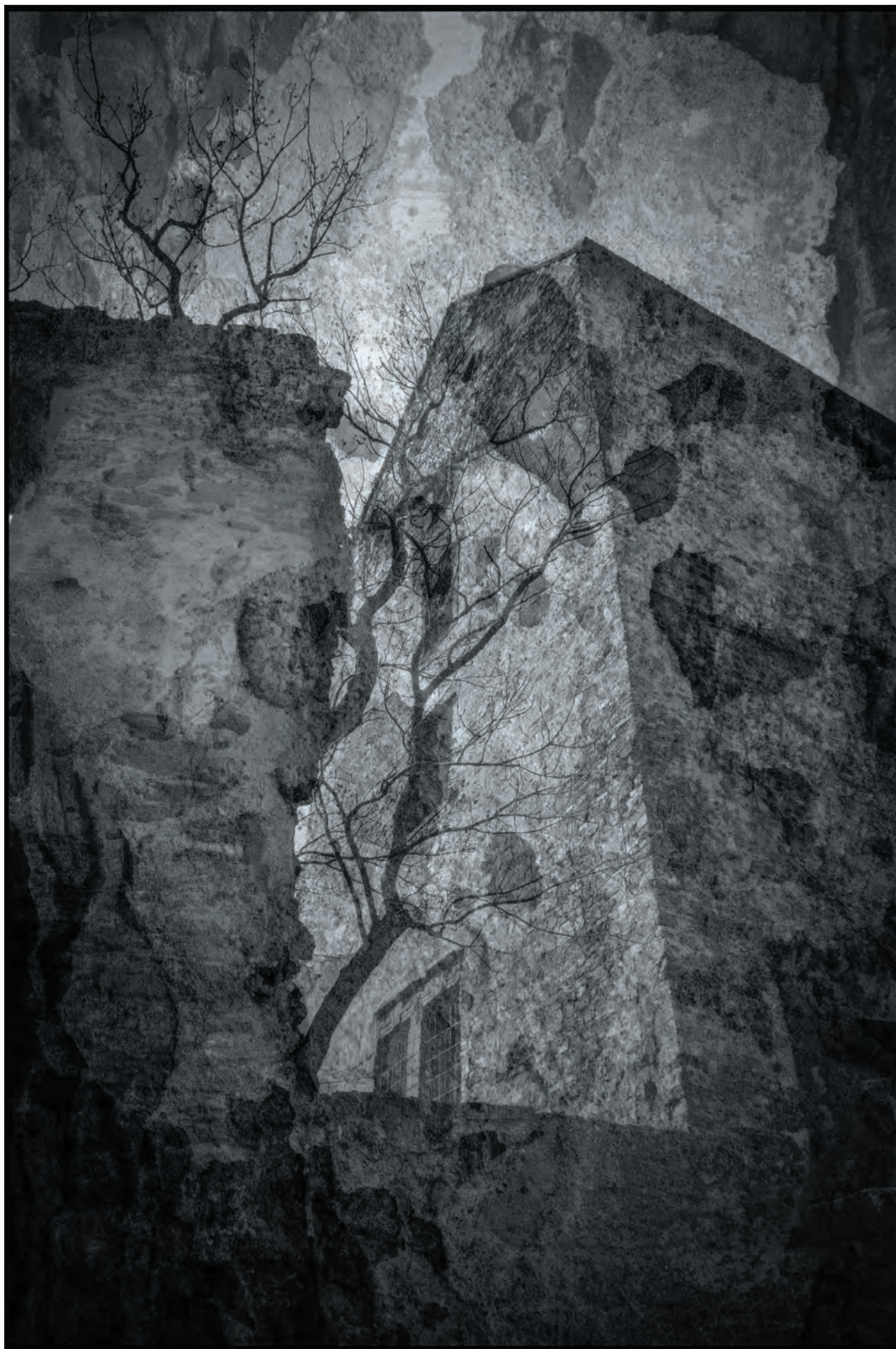
Hlavně hodně fotografuje, aby bylo z čeho vybírat.

Až nebudeme moci fotit, bude alespoň něco v archivu a pojedeme dál.

Dotaz na fotografické plány do budoucna je poslední banální otázka. Ale zkus to.

Však to znáš. Léta ubíhají a nějaké velké plány už nemám. Budu spokojený, když mně to bude běhat, budu mít na nějaké další společné výjezdy a nápady na dobré fotografie. Pokud to půjde, budu se bavit fotografií. Pokud bychom neměli nějakého toho koníčka, asi bychom začali brzy chátrat. Tak dobré světlo, hurá do terénu a fotit.

S fotografem Liborem Němcem si povídala Eva Stanovská

/ LIBOR NĚMEC /

Jak jsem potkal Vladimíra Janka

Poznal jsem ho, vnímáno mým fotografickým životem, nedávno. Seznámil nás Honza Gottfried na zahradní slavnosti u příležitosti jeho narozenin někdy v roce 2020.

První popovídání, první oťukávání, první fotografie. Tedy, Vladimír viděl spíš jen ty moje. Vždy říkal, že to je pro něj nový pohled, že se mu fotografie líbí.

Po čase se Vladimír připojil k našemu fotografickému setkání v Třebíči. A zde jsem viděl jeho fotografie poprvé. A pochopil, když nad mými obrázky říkal: „Vidíme hodně společně.“

Možná to je stejným věkem, možná stejnou fotografickou cestou, kam jsme oba došli.

Vladimírovy fotografie jsou převážně černobílé, někdy i barevné. Klidná krajina, tichá místa. Vladimír se poslední dobou zaměřuje na záběry krajin, křáků, mlhavých dnů. V barvě se zaměřuje na detaily zátiší. A to mi hodně imponuje.

V listopadu jsem měl možnost být na zahájení Vladimírovy listopadové výstavy v Olomouci u příležitosti jeho životního výročí. V Galerii města Olomouce vystavil svých zhruba padesát fotografií z doby dřívější i skoro současné.

Tam byly vidět zmiňované klidné krajiny, zátiší z broumovského kláštera, koláže obrázků z Třebíče nebo skládané fotogramy z přírodnin, provázků a jiného. Vydaný katalog k výstavě zahrnoval nejen fotografie představené na výstavě, ale i trochu více. Fotografie reagující na texty písní a básní. Vladimír Janek pracuje v domě dětí a mládeže v Olomouci na Oddělení výtvarné výchovy jako pedagog pro oblast nových médií. Věnuje se dětem i dospělým. Je mentorem každému, kdo o jeho názor stojí. Vychoval generace tvůr-

čích dětí, které se uplatňují na různých art školách včetně těch fotografických. Vede fotografickou skupinu Cesta, kde se dospělí autoři pravidelně scházejí, aby společně fotografovali, fotky zpracovávali, diskutovali nad nimi a někdy i vystavovali. Skupina již vydala brožury, ve kterých své práce postupně představuje. A jak Vladimír ve svém textu píše: „Společným jmenovatelem skupiny je kreativita, experiment, hledání a nacházení. Fotografie je CESTOU.“ Vladimír si na svoji výstavu přizval i pár svých skupinových přátel. Jan Gottfried je aktivní účastník fotografických dílen starých technik Ivana Nehery a představil práce zhotovené technikou slaneho papíru, Van Dyku a olejotisku. Vojtěch Krška a Jana Vykydalová vystavili fotografie z luk a pastvin, zhotovené na velký formát. Mladou generaci zatupovali Kára Adámková, Tomáš Vynikal, Petr Nezval, Barbora Chlebková, Adéla Navrátilová, Vojtěch Ondráka, Lukáš Pokorný. Všichni jmenovaní našli své fotografie nejen na výstavě, ale také ve zmiňované publikaci – katalogu výstavy. Vladimír je tvořivý člověk. Má za sebou kariéru kurátora, filmového dokumentaristy a nakonec pedagoga. Účastnil se mnoha nejen fotografických výstav. Je autorem i mnoha výstav samostatných. A ta listopadová je zatím tou poslední. Jsou mezi námi lidé, kteří kolem sebe nekřičí: „Jsem tady!“ Jsou klidní, pracovití a nejsou vždy vepředu. Ale je za nimi vidět ta drobná každodenní práce, jejíž výsledky jsou zúročeny mnohdy až v daleké budoucnosti. Ale bez těchto lidí by byl svět o mnoho chudší. Vládo, děkuji.

Vladimír Skalický

/ FOTOGRAFIE / PETR VERNAR /

Fotografie s příběhem

Je tady další číslo Fotoimpulsu a s ním i nové povídání o fotografiích od jednoho autora, které jsem zaslal jednomu z vás, aby mi poslal pár řádků na téma Fotografie s příběhem. Tentokrát jsem oslovil mého kamaráda, nového člena našeho sdružení, Petra Vernara.

Petr fotí, s přestávkou, již od mladých let. Začínal, tak jako mnoho z nás, u mokrého procesu. Další jeho etapou byla fotografie již digitální. Tu poté zkombinoval s focením na film, kde se o další proces zpracování postaraly jedničky a nuly. Digitální tisk mu nahradil fotokomoru, která přišla o něco později.

V této době jsem Petra poznal. A od tohoto okamžiku sleduji jeho zpětný chod k plnému analogovému procesu, ba dokonce ještě dál. Zkouší překročit hranice času a sestrojuje si dírkové komory z ledasjakého starého fotoaparátu. On je jeden z těch, který nastartoval focení na negativ ve svítkovém fotoaparátu. Petr je technik, který má rád funkčnost, přesnost až preciznost. Úplný opak mne. Mám tu čest, že mi je kamarádem nejen pro focení, ale také pro servis mého fotografického vybavení. Při loňském fotografování jsem si poškodil stativ. Petr se na to koukl a povídá: „Nevím, nevím. Možná to vůbec nepůjde. Ta pojistka je odlitek hliníku. Tak nevím?“ Za nějaký čas mi přinesl stativ opravený a jako bonus ještě novou stativovou destičku, protože mnohokrát slyšel, že jsem měl dvě a tu druhou jsem někde ztratil. Tak to je Petr.

Jeho kolekci fotografií zhotovených právě technikou kinofilmu ve středoformátovém foťáku jsem poslal Mirkovi Jílkovi. Nudle z Pastvinské přehrady u Klášterce jsou zajímavé nejen formátem, ale také zvláštností rozsahu obrazu, který přechází až za perforaci.

A co na to Mirek?

Jeho komentář dnes otiskujeme tak, jak jej napsal.

Před pár dny mě oslovil Vláďa, zda bych okomentoval jedno z následujících pokračování Fotografie s příběhem. Velice rád jsem tuto nabídku přijal a doufám, že můj komentář následně také okomentujete. :-)

Z výběru, zda okomentovat jednotlivé fotografie, nebo celek, jsem si vybral druhou možnost a hned odpovím proč. Ucelený soubor má daleko větší intenzitu sdělení než jednotlivá fotografie. Byť bychom si všichni jako fotografové přáli, abychom zrovna my byli těmi, kdo právě zachytili vztyčování vlajky na Iwodzimě nebo Marilyn Monroe nad větrákem na Manhattanu. Tyto jedinečné snímky jsou snímky okamžiku a mají jiný charakter a samozřejmě i jinou intenzitu sdělení.

To, o co my se zde snažíme, je umělecky komunikovat. Není to nahodilá komunikace, není to záznam jedinečného okamžiku. Toto je cílená umělecká komunikace formou fotografických expozic. Odeslání zprávy, zachycení našeho pohledu na svět či pouhé fotografické volání na druhou stranu a následné zjišťování, zda je tento pohled vnímán tak, jak byl autorem zamýšlen.

Velmi proto oceňuji, že se jedná o ucelený soubor, již tím je sdělení, které mají fotografie doručit, silnější. Ať už to bylo záměrné či nikoliv, určitě je za mne tento přístup ten správný. Od tohoto souboru cítím více než pocit sdělení myšlenky, sdělení pocitu, který působí jemně a hluboce zároveň.

Pocit: melancholie, smutek, opuštěnost.

Jsem velice zvědav na záměr a komentář autora, který si se zvědavostí přečtu na stránkách tohoto Impulsu.

Přeji všem mnoho fotografických úspěchů a dobré světle.

Vladimír Skalický

Miroslav Jílek

Propozice

Národní soutěže fotografie 2023

Z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádají NIPOS-ARTAMA, Svaz českých fotografů, z. s. a Vlastivědné muzeum Olomouc ve spolupráci s Centrem podpory uměleckých aktivit Hradec Králové, Společností Praha fotografická, z. s. a Domem dětí a mládeže Olomouc Národní soutěž fotografie.

I. CHARAKTERISTIKA A POSLÁNÍ SOUTĚŽE

Posláním soutěže je konfrontace tvorby fotografů, kteří nejsou na své tvorbě existenčně závislí. Národní soutěž a následné výstavy mají za úkol nejen představit to nejlepší, co se v posledním období zrodilo na celostátní úrovni, ale také na základě porovnání jednotlivých snímků a hodnocení poroty napomoci k dalšímu tvůrčímu rozvoji fotografie.

II. PODMÍNKY ÚČASTI

1. Zúčastnit se může každý fotograf, občan České republiky nebo cizinec, mající povolení k pobytu.

2. Do soutěže je možno zasílat fotografie černobílé i barevné, zásadně neadjustované a nepaspartované (to znamená nepodlepené, nerámované). Fotografie nemají být starší než 2 roky.

3. Soutěž je vyhlášena v těchto kategoriích:

jednotlivci (kategorie J – junioři, kategorie A – autoři),

kolektivy (kategorie K)

společná kategorie S, která reaguje na současnou situaci ve společnosti.

Témata pro jednotlivé kategorie:

J16: pro autory do 16 let – volné téma

J21: pro autory do 21 let – téma „Zátiší“

Kategorie J16, a J21, tedy kategorie soutěžících ve věku do 21 let, se od ostatních kategorií liší v tom, že je pro ně soutěž dvoukolová. V předkole je nutné zasílat barevné nebo černobílé fotografie elektronicky. Pro zaslání je nutné se přihlásit prostřednictvím webové stránky <https://photo.nipos.cz>. Ty z náhledů snímků, které určí k postupu minimálně tři členové poroty, případně rozhodnutí předsedy, postoupí do vlastní soutěže. Následně autoři budou informováni, které fotografie mají v „papírové podobě“ zaslat do soutěže. Zhotovené fotografie budou označeny podle podmínek, které platí pro ostatní kategorie soutěže (s výjimkou povinnosti uhradit poplatek 200,- Kč), a spolu s přihláškou je zašlou na adresu:

Vlastivědné muzeum v Olomouci, Mgr. Denisa Šinkovská Mikolášková, nám. Republiky 5, 779 00 Olomouc.

A1: pro autory bez rozdílu věku – volné téma

A2: pro autory bez rozdílu věku – téma „Člověk v krajině a krajina v člověku“

Kategorie K: kolektivy – společné téma v rámci kolektivu

Kategorie S: pro autory bez rozdílu věku i kolektivy - téma „Pomoc“

4. Autor může soutěž obelst nejvýše pěti jednotlivými fotografiemi v každé kategorii. Z toho vždy maximálně jeden seriál do pěti snímků, který se počítá jako jedna fotografie. Kolektiv může zaslat nejvýše 15 snímků, z toho od jednoho autora maximálně tři práce. Každý autor může soutěžit jako jednatel i jako člen kolektivu, nikoliv však se stejnými pracemi. Kolektiv zvolí k obelstání soutěže jednotnou velikost fotografií.

5. Do soutěže jsou přijímány fotografie, jejichž kratší strana je nejméně 30 cm. Menší rozměr je povolen pouze v případě, že se jedná o kontaktní fotografie. Porota má možnost rozhodnout ve výjimečných případech i o přijetí fotografií jiných rozměrů.

6. Každá fotografie musí být čitelně označena na zadní straně

a. v pravém rohu dole:

- názvem snímku (u seriálu i pořadovým číslem)
- jménem a příjmením autora.
- u kolektivů plným názvem klubu či skupiny
- adresou autora
- kategorie J také věk autora

b. na zadní straně v levém horním rohu uvedením:

- kategorie
- datum (rok vzniku snímku)

7. Autor svoje soutěžní fotografie zašle také v elektronické podobě přes portál www.uschovna.cz na emailovou adresu soutezfoto2023@vmo.cz, kde do zprávy uvede text:

„NÁRODNÍ SOUTĚŽ FOTOGRAFIE“ a jméno autora, nebo přiloží k zásilce CD se soutěžními fotografiemi nadepsané jménem autora. Soubory s fotografiemi zasílanými elektronicky nebo na **CD musí být pojmenovány ve formátu:** KK_JJ_NN_PP.JPG, kde KK je kategorie, JJ je příjmení a jméno autora, NN je název fotografie a PP je pořadové číslo, pokud se jedná o sérii. Například: A1_Jan_Novák_Volnost_Pohybu_02.JPG. Názvy fotografií musí být stejné na tisku, v přihlášce i v názvech souborů zasílaných elektronicky.

8. Soutěžní zásilka pro kategorie A1, A2, K a kategorii S musí obsahovat přihlášku. Účastnický poplatek ve výši 200 Kč zašle autor na bankovní účet číslo: 2301851828/2010, variabilní symbol 2023 a do zprávy pro příjemce uvede zkratku NAFO a jméno soutěžícího autora. Zásilky bez řádně vyplněné přihlášky nebo bez uhrazení účastnického poplatku nebudou do soutěže přijaty a autor si je může vyzvednout pouze osobně ve Vlastivědném muzeu Olomouc.

Pořadatel nepřijímá zodpovědnost za poškození fotografií při poštovní přepravě. Pečlivé zabalení je záležitostí každého autora. **Příhlášku spolu s fotografiemi zašlete na adresu:**

Vlastivědné muzeum v Olomouci, Mgr. Denisa Šinkovská Mikolášková, nám. Republiky 5, 779 00 Olomouc.

9. Obálka musí být označena symbolem NAFO.

10. Fotografie nesplňující podmínky uvedené v předchozích bodech nebudou do soutěže přijaty.

11. Porota vybere z přijatých fotografií mimo oceněných další, které budou spolu s oceněnými vystaveny u příležitosti vyhlášení výsledků soutěže ve Vlastivědném muzeu v Olomouci. O této skutečnosti budou autoři informováni. Výstava může být reprízována v dalších městech.

Fotografie z výstavní kolekce (mimo oceněných) budou autorům vráceny po skončení těchto výstav, nejpozději v květnu 2024.

12. Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky, případně redukovat počty fotografií v seriálu.

13. Oceněné fotografie budou předány do Sbírky SČF se zachováním autorských práv.

14. Pořadatel si vyhrazuje právo použít oceněné a vystavené fotografie pro propagační účely, a to i v budoucnu, bez nároků na honorář, při zachování autorských práv.

III. HODNOCENÍ

Hodnocení snímků národní soutěže provede odborná porota jmenovaná NIPOS-ARTAMA. Hodnotícím kritériem je výtvarná, myšlenková a technická kvalita snímků.

Ve všech kategoriích porota ocení fotografie umístěné na prvních třech místech.

V kategorii K porota ocení vítězný kolektiv finanční částkou 5 000,- Kč.

Dále může udělit maximálně tři čestná uznání v každé kategorii.

Všechny vítězné fotografie budou zveřejněny v reprezentativním katalogu výstavy a na doprovodném CD. Mimo tyto ceny mohou být bez ohledu na kategorie udělována další ocenění.

Ocenění autoři obdrží diplom a plaketu, věcné ceny sponzorů soutěže.

IV. KALENDÁŘ SOUTĚŽE

Vyhlášení soutěže - 7. května 2022

Zveřejnění propozic soutěže - nejpozději 1. září 2022

Zahájení příjmu fotografií pro předkolo - 1. září 2022

Jmenování poroty - do 1. prosince 2022

Příjem fotografií předkolo v kategorii J16 a J21

(uzávěrka předkola) - do 15. ledna 2023

Hodnocení poroty předkola a sdělení informace o postupu - do 7. února 2023

příjem fotografií „na papíře“ - do 4. března 2023

Hodnocení poroty - do 4. dubna 2023

Slavnostní předání cen soutěže

a zahájení výstavy - 12-13. května 2023

Trvání výstavy - 12. 5-4. 6 2023

Obeslání soutěže je výrazem souhlasu s jejími podmínkami.

Vaše osobní údaje zpracováváme dle požadavků GDPR

– Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679

ze dne 27. 4. 2016 a dle zákona č. 110/2019 Sb. o ochraně osobních údajů, v platném znění. Více informací o ochraně osobních údajů v rámci činnosti NIPOS naleznete pod odkazem: www.nipos.cz/ochrana-osobnich-udaju

Kontaktní adresy:

NIPOS-ARTAMA, Milan Sedláček, tel.: 736 704 228,

e-mail: sedlacek@nipos.cz,

www.nipos.cz

Svaz českých fotografů, e-mail: scf@scf.cz, www.scf.cz,

www.fotonarodni.cz

Vlastivědné muzeum v Olomouci

Jméno: Mgr. Denisa Šinkovská Mikolášková

e-mail: sinkovska@vmo.cz

*Zpracoval Milan Sedláček
NIPOS-ARTAMA, červenec 2022.*

/ ZDEŇKA KULHÁNKOVÁ / HOME IN CUBE /

PREMIÉRA 2022

Premiéra je fotografická soutěž, kterou každoročně vyhlašuje Centrum uměleckých aktivit Hradec Králové ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. Tento projekt se uskutečnil s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky, Královéhradeckého kraje a statutárního města Hradec Králové. Dále Premiéru podpořili FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové, FOMEI s. r. o. Hradec Králové. Soutěž byla určena pro všechny zájemce o fotografii a nebyla omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou bylo, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány.

Kategorie A: Volná tvorba
Kategorie B: Stabilita

Porota :

předseda: Mgr. Vítězslav Krejčí, fotograf, pedagog,
zástupce FOMY Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové
členové: MgA. Petr Pustina, profesionální fotograf z Prahy
Ing. Ctibor Košťál profesionální fotograf z Trutnova

/ PAVEL SOUŠEK / SEN /

Oceněné fotografie:

KATEGORIE A

Cena Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s.:

Jiří Albrecht, Jičín: za snímky Kaplička, Skleněné hroty
a Zachráněný trosečník

Anna Benešová, Hradec Králové: za snímek Ticho

Jitka Prausová, Hradec Králové: za seriál Nejistý přechod
Slezáková Květoslava, Libníkovice: za snímek Stopy
minulosti 1

Ladislav Vyszoczký, Praha: za snímek Na turistické stezce
(olejotisk)

Cena Centra uměleckých aktivit Hradec Králové:

Anna Benešová, Hradec Králové: za seriál Okamžik
překvapení 1, 2, 3 (olejotisk)

Stanislav Milotínský, Chrudim: za seriál Příběh břízy 2,4,5

Cena FOMA spol. s r. o. Hradec Králové:

Eva Stanovská, Dřenice: za snímek Výstava 05

Cena FOMEI s. r. o. Hradec Králové:

Zdeňka Kulhánková, Staré Hradiště: za snímek Home in Cube

Pavel Soušek, Praha: za seriál Sen 1, 2, 6

Eva Stanovská, Dřenice: za snímky Město 2, 3

Čestné uznání:

Jana Čížková, Náchod: za snímek Medvěd a duchové
(strukáž)

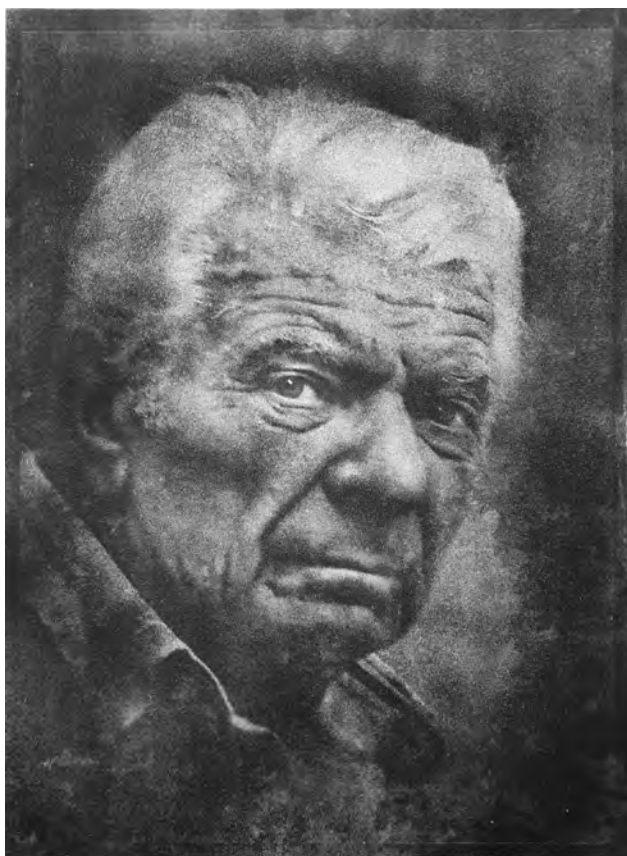
Jiří Albrecht, Jičín: za snímek Z jiné planety

Antonín Kostka, Brumov-Bylnice: za seriál Prales
v Karpatech 1, 3, 5

Úvodní slovo k vyhodnocení fotografické soutěže PREMIÉRA 2022 pro předmětný katalog

Je sympatické, že se opět nepotvrdily počáteční obavy z nedostatečné saturace fotografiemi autorů pro letošní ročník Premiéry. I v takto rozkolísané a v mnoha směrech krizové a citlivé psyché umělce zkoušené době je stále patrný zájem zúčastněných osobností o půvab a jedinečnost fotografického obrazu, tvůrčí sebevyjádření, inspirativní poselství. Naštěstí tedy odvěké Múzy i jejich mladší sestra „Photographeia“ nemlčí, ale svým jasem a nezištnou štedrostí nadále plodí vzácné a svým jasem temná zákoutí prozařující perly.

Premiéra se v tomto roce dosti podobá té předchozí, a to počtem autorů a jejich děl, úrovní kvality, pestrostí žánrů, stylů, témat, technik, technologií atd. („Premiérové záření“), ale také výraznou dominancí výtvarného pojetí fotografie před fotografií dokumentární či reportážní. Také menší kvantum zaslaných děl usnadnilo letošní porotě výběr těch nejhodnotnějších, o to více však také na sebe

/ ANNA BENEŠOVÁ / OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ 1-2 /

upozornily výtvořiny méně zdařilé. Kromě povrchní popisnosti, nejasnosti tvůrčího záměru, patrného spíše u „benjamínků“, se zde však stále opakují formální (orámování), kompoziční (výřez apod.) a zejména technické chyby (nedokonalá retuš, „srostlice“, neostrost detailu, atd.). Tyto nedostatky žel ještě více „bijí do očí“ u letos obzvlášť frekventovaných velkých formátů předložených fotografií. Bedlivá kontrola, edukace i opakovaný pohled na obraz jsou zde mj. žádoucí. Často, a letos v hojně míře, se zde zastírá tvůrčí bezradnost samoúčelnými digitálními efekty... Je tu však také příležitost přínosné konfrontace inspirací tvorbou vyzrálých autorů, kteří působivě, přesvědčivě a většinou v celistvějších souborech prezentují svůj osobitý pohled na svět, své „universum“. Tyto fotografie nejen realitu zachycují, odhalují a zvětšují, ale také tvůrčími způsoby a výhradní mocí média fotografie (autentičnost, světelný kontrast, makro detail, afokalizace atd.) znejasňují, znejišťují, ale také transformují, rozšiřují a prohlubují, tím také samy sobě i divákům umožňují imaginární výlety na jiné dosud neznámé planety, zažívání pocitů osvobozujících vizuální představivosti, zapojení do nekonečné Démiúrgovy tvůrčí hry i přemýšlení a přemítání filozofické povahy...

Nejčastějším „terénem“ pro tento způsob obrazového ztvárnění a nejvíce fascinující scénérií je v tomto ročníku Premiéry, bezesporu pro většinu autorů samozřejmě, vnější i vnitřní prostředí města. Město jako emblematický fenomén, kde se prolíná striktní chladná geometričnost architektury se stínově prázdnými, neostřými či průhlednými figurami i s krajinou v magické zrcadlové reflexi. Navíc se zde například díky souvislým plochám vržených stínů rozprostírá pole tajemných území, jež vybízejí čivy i duše pozorovatelů ke zklidnění nebo k prostoupení do jiných dimenzí a provokují naši fantazii...

Poděkování za výsledky, ale i snahu hledat vlastní cestu k obrazovému ztvárnění, si v této tradiční a oblíbené

soutěži jistě všichni autoři a autorky plně zaslouží.

„Tvorba fotografií je představování smyslu lidské existence a pro autora znamená hledání a nalézání, které má přerůst v radost z objevování jak u autora, tak i u diváka. Fotografie je tedy určitě uměním objevitelským.“

Alexander Baran

Výstava vítězů a dalších vybraných fotografií:

21. listopadu 2022 – 13. ledna 2023

Galerie Na Hradě (budova knihovny Lékařské fakulty Univerzity Karlovy)

Na Hradě 91/3, Hradec Králové

Otevřeno: pondělí – pátek 8–18 hodin

Vernisáž ve středu 16. listopadu 2022 v 17 hodin

2. část výstavy

1. – 30. listopadu 2022

Infocentrum

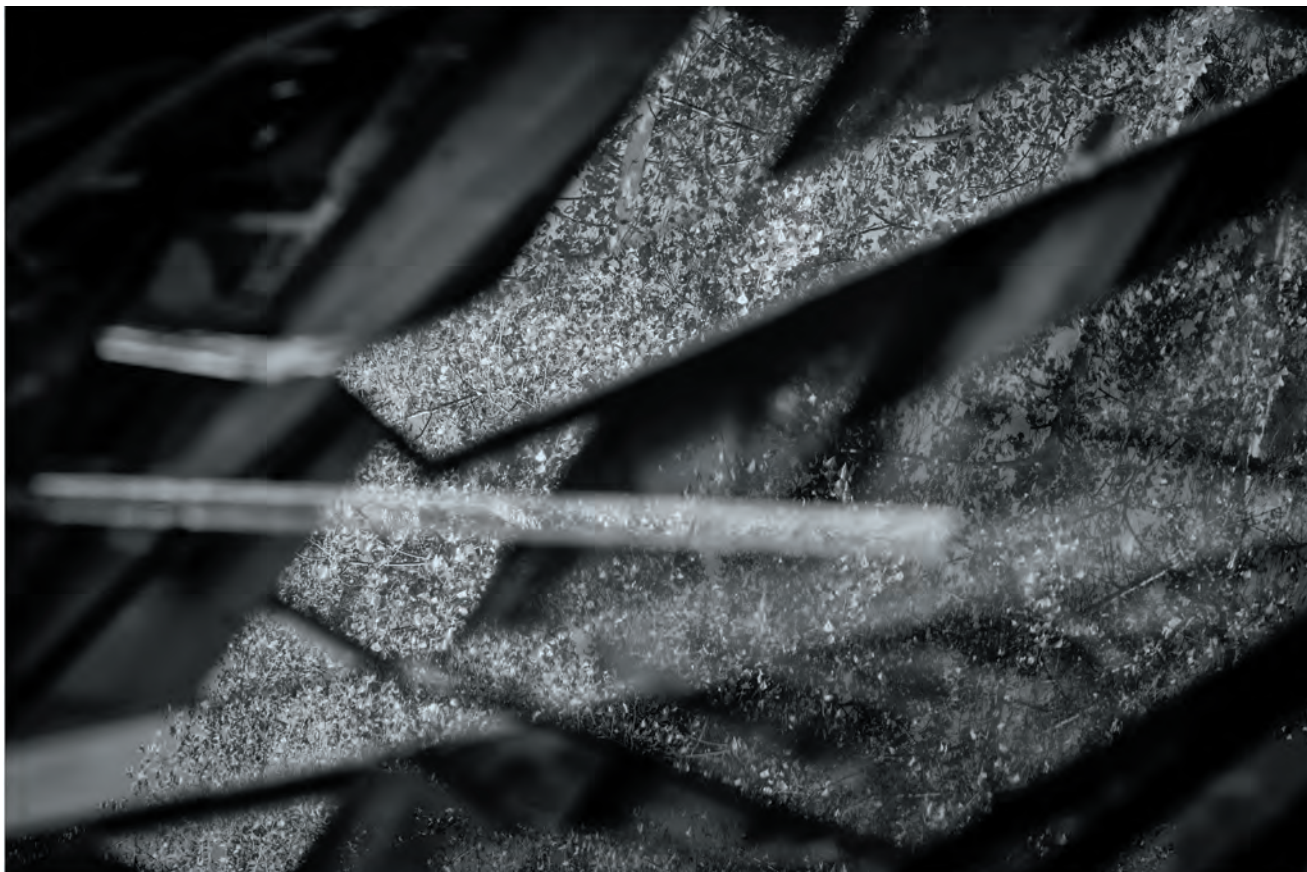
Eliščino nábřeží 626, Hradec Králové

Slavnostní vyhodnocení 33. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2022 a předání cen vítězům proběhlo v sobotu 26. listopadu 2022 od 10 hodin za přítomnosti všech členů poroty.

Místo konání: sál Albrechta z Valdštejna Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

Součástí slavnostního vyhodnocení byl rozborový seminář fotografií, které byly do soutěže zaslány.

/ STANISLAV MILOTÍNSKÝ / PŘÍBĚH BŘÍZY /

/ JIŘÍ ALBRECHT / ZACHRÁNĚNÝ TROSEČNÍK /

V letošním 33. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2022 bylo porotě předloženo 536 fotografií od 88 autorů, z čehož v kategorii A 441 fotografií od 61 autorů a v kategorii B 95 fotografií od 27 autorů.

/ JITKA PRAUSOVÁ / NEJISTÝ PŘECHOD /

/ MARCIN BAWIEC / PANDEMIE V DOLOMITECH 1, 2 /

XXII. Bienále horské fotografie

Již po dvaadvacáté pořádalo polské Jelenohorské kulturní centrum mezinárodní soutěž pod názvem Bienále horské fotografie (Biennale Fotografii Górskiej).

Tradiční fotografická akce, jejímž přeshraničním partnerem byla Správa Krkonošského národního parku, je z logiky jejího názvu zaměřena na fotografie výhradně s horskou tematikou. Letošního ročníku této každý druhý rok vyhlašované akce se zúčastnilo celkem 62 autorů se 441 snímků.

Pětičlenné odborné porotě předsedal Marek Likszet, za českou stranu byl členem trutnovský fotograf Ctibor Košťál. Jury nakonec pro výstavu vybrala 168 prací od 59 autorů.

Slavnostní předání cen vítězům proběhlo v Krkonošském muzeu v Jelení Hoře 16. září 2022.

Grand Prix (spolu s prémie 6 000 zł) získal Marcin Bawiec za soubor fotografií s názvem „Pandemie v Dolomitech“ a za fotografie „Lesk Dolomitů“ a „Na ledovci“.

1. cenu (2 500 zł) obdržel Michał Woźniakowski za soubor fotografií s názvem „Hlazení lipťovským větrem“.

2. cenu (1 500 zł) si odnesl Grzegorz Matoryn za fotografie z cyklu „Skalní tvary“.

Čestným uznáním (spojeným s možností uspořádat autorskou výstavu) byl oceněn Adam Bencal za čtyři fotografie ze souboru „Jeden den v kraji mlh – Rodenské hory“. Dvě ceny za fotografie s krkonošskou tematikou obdržely polská fotografka Barbara Krupa Kapuśniak za šest fotografií „Bez názvu“ a za českou stranu pohoří Miroslava Schärffnerová za fotografii „V moři Mužských kamenů“. Zvláštní cenu za fotografii vytvořenou klasickou technikou získává Piotr Ligier za snímek s názvem „Tatry před bouřkou“.

Součástí slavnostního vyhlášení výsledků bylo již tradičně otevření několika dalších fotografických výstav. Tentokrát se jednalo o rekordních šest expozic.

Toliko oficiální část. A nyní „pocitovka“.

Do poroty jsem byl polským kolegou, koordinátorem akce Tomaszem Mielechem, přizván již podruhé. Vždy je to pro mne velká čest a obrovská zodpovědnost. Jedná se totiž o akci s vysokou úrovní fotografií, takže je mnohdy velmi těžké s notnou dávkou subjektivity rozhodnout o pořadí „nejlepších“ snímků. Vždy nad případnými favority dlouze diskutujeme, obhajujeme, rozporujeme, přesvědčujeme, těšíme se z uznání osobních názorů, stejně tak jako

pokorně přijímáme svoji „prohru“. Je to vždy velkolepý mnohahodinový maraton, z něhož bolí celý člověk. Fotografie totiž klademe na zem, takže naše těla posilují množstvím ohybů, dřepů a dalších faskulturních prvků. Nutno říci, že nás trochu ušetřil držitel Grand Prix, o kterém nebylo pochyb od prvního okamžiku. Bez dlouhých debat. V reakci na přebarvený a poblázněný okolní svět mi osobně velkou radost udělalo masivní zastoupení fotografií černobílých.

Jsem si vědom rozlišností názorů každého z nás a jsem za ně rád. Představa, že bychom měli všichni na všechno názor stejný, je strašidelná.

S pokorou tedy přijímejme „objektivní“ hodnocení jiných a myslíme si pak, co chceme...

Přesto přese všechno jsem ale přesvědčen, že jsme v „Jelence“ vybrali dobře...

Děkuji tímto polským kolegům za tradičně skvělou spolupráci, přátelství a vám za shovívavost.

Subjektivně objektivní Ctibor Košťál

/ FOTO CTIBOR KOŠTÁL /

/ MIRO ŠVOLÍK / ALE TO, ČO SOM UVIDEL /

17. Blatenský fotofestival PROTI PROUDU

17.–18.9. 2022

17. ročník Blatenského fotofestivalu se konal na téma PROTI PROUDU. Pojďme se podívat, kdo a jak šel proti proudu očekávání a zažitým způsobům fotografického zobrazování.

Své fotografie představili tito fotografové – Miro Švolík, Pavel Hudec Ahasver, Pavel Vavroušek, Jolana Havelková, Eva Bystrianská, Škola kreativní fotografie, Liberecká škola fotografie, skupina Alterna Magica (Anna Benešová, Dagmar Jílková, Petr Jílek, Ivan Nehera, Petr Ulrich) a dalších 30 fotografů, jejichž soubory vybrala odborná porota do Otevřené scény.

MIRO ŠVOLÍK byl hvězdou festivalu a doslova oslnil svou originální výstavou ŽÍŽŇ PO ŽIVOTĚ. Jeho fotografie kombinované s množstvím výtvarných prvků a fotografickou montážní tvorbou není třeba představovat. Hravost, živočišnost, balancování na hraně, tajemnost, jemný humor, a hlavně tvůrčí vášně vyzařují z každého jeho díla. Byla to doslova „nevědaná podívaná“, a to jak na jeho fotografie nové, tak i na ty starší z let 80. A jen pro úplnost (a vy to víte), Miro Švolík patří do tzv. Slovenské nové vlny spolu s Vasilem Stankem, Tono Stanem, Kamilem Vargou, Rudo Prekopem a Peterem Župníkem, kteří v první polovině

80. let bourali zaběhnutá klišé inscenované fotografie. O tom a mnohém dalším nám Miro vyprávěl i během své nedělní přednášky.

PAVEL HUDEC AHASVER představil VÝBĚR Z TVORBY z období 60., 70. a 80. let, jistě znáte jeho portrét vlastní babičky s kopretinami v ústech a ve vlasech. V oblasti fotografie zaujal především svými akty, avšak v normalizačních časech nemohl publikovat, a proto se uchýlil k zátěším. V Blatné jsme viděli oba žánry. Úsporným zkoumáním světla a věcí se mu podařilo navázat na Sudkovu tvorbu a byla to skutečně velká čest mít možnost se jeho fotografiím obdivovat. Dověděli jsme se také, jak vznikl jeho pseudonym „Ahasver“, ve světě slavný fotograf Pavel Hudec si ke jménu více jak před padesáti lety přidal tento pseudonym podle prastaré židovské legendy o věčném poutníkovi. PAVEL VAVROUŠEK a jeho výstava NOVÁ SEDLICA zachytila život venkovské pospolitosti v letech 1971–1981 v nejvýchodnější vesnici tehdejšího Československa.

Čirý otisk doby ve svém tradičním syrovém prostředí. Krásné a svou ušlechtilostí vznešené fotografie ležely čtyři desetiletí v archivu, než je v roce 2021 vydalo nakladatelství Positif.

JOLANA HAVELKOVÁ a její ŘEKY, odvážný konceptuální projekt, kde si autorka kladla za cíl vytvořit portrét jednotlivých řek (Vltava, Lužnice, Sázava, Labe, Ohře, Mže, Berounka, Radbuza). Do vody nořila fotografický papír a čekala na dotek živlu. Kresbu vytvářela sama voda. Součástí byla také hudba a zvuk, autorka přizvala ke spolupráci hudebníky, kteří vytvořili nahrávky. Zázitek proti-

proudu věčného a pomíjivého ještě umocnilo umístění její výstavy v Kapli sv. Michaela Archanděla při kostele Nanebevzetí Panny Marie.

EVA BYSTRIANSKÁ a její HORROR VACUI, série fotografií na téma strachu z prázdnoty vycházela z pozorování kůrovcem napadených mizejících lesů na Vysočině. Paralelně vznikaly snímky použitých vánočních stromků odložených u popelnic, které pak na skládce za městem ve vysoké hromadě čekaly na rozdrčení do bioodpadu. Rozpor byl symbolický.

Zase ta Blatná

Je to již sedmnáct roků, kdy vznikl. Blatenský fotofestival. Kdo někdy organizoval jakoukoli větší akci, nejen fotografickou, musí potvrdit, že za každým dobrým – a někdy i špatným – výsledkem je mnoho mravenčí práce.

Je tomu tak i v Blatné.

Začínal jako akce kamarádů fotografů, kterým chyběla akce, která by reprezentovala současnou fotografii, která by dala možnost ukázat práce významných českých fotografů i na malém jihočeském městě, akce, kde by se mohli prezentovat i mnozí fotografové v otevřené scéně.

Na festival jezdím snad od druhého ročníku. Akce, zkraje regionálního významu, si za svoji dobu trvání vydobyla významné postavení v české fotografii. Duše festivalu, Kamila Berndorffová, se od počátku snažila „přivážet“ autory, kteří do československé a později do české fotografie přinášeli vysoký standard. Taras Kuščinsky, Miroslav Stibor, Dagmar Hochová, Dana Kyndrová, Pavel Dias, Jan Pohribný, Jan Reich, Jan Ság, Jan Saudek, rodina Henkeových, Vladimír Birgus, František Dostál a mnoho dalších. Vedle těchto jmen mohli vystavovat i nám známí Eva Stanovská z Dřenic, Fotoklub Lanškroun, Petr Macháček z Lanškrouna, Stanislav Odvářka, Radek Homola, tenkrát z Prahy, Eliška Rafajová, Kateřina Gottlichová, Dagmara Skořepová.

Přijíždějí účastníci z celé republiky. Zažil jsem autorky, které přijely z Bratislavy, aby se v neděli večer opět vrátily na Slovensko. Na festivalu se opakovaně objevují přátelé, kteří se mnohdy vidí pouze jednou za rok, právě zde. Přijíždějí i nové tváře, které přiváží své fotografie, jimiž festivalovou prezentaci obohacují o novou kvalitu. Někdy od roku 2015 se zde objevily Ozvěny Fotojatek. Jedná se o pásma fotografických kolekcí světových autorů podkreslené hudebním doprovodem. Honza Flaška z Českých Budějovic se Fotojatkám věnuje ještě déle. Všichni se na tato pásma těší, neboť jde o velice hodnotný fotografický zážitek spojený s kvalitním výběrem hudby. A Honzovy vtipné doplňující testy se stávají vtipným doplněním jinak zajímavých prezentací. Posledním úsměvným zpestřením byly fotografie kočiček zpracované umělou inteligencí.

Festival, to nejsou pouze postupně otevírané výstavy. Má i svůj doprovodný program. Přednášky zajímavých lidí na ještě zajímavější témata. Viděl jsem zde, jak vznikala unikátní kulatá kniha Malého prince, Tomáš Pospěch

pohovořil o svém projektu Šumperák, Vladimír Birgus představil práci ITF v Opavě, Libuše Jarcovjaková mluvila o svém fotografování v době divokého mládí a mnoho dalších.

Lidská paměť je zrádná. Proto organizátoři nenechávají nic náhodě. Od druhého, možná už od prvního ročníku pravidelně vydávají papírový katalog jako historii festivalu. Zde jsou zaznamenáni všichni účastníci jak hlavních výstav, tak také účastníci Otevřené scény. Ten postupně měnil svoji podobu, která se ustálila ve formě příjemného čtverce s kvalitní grafikou.

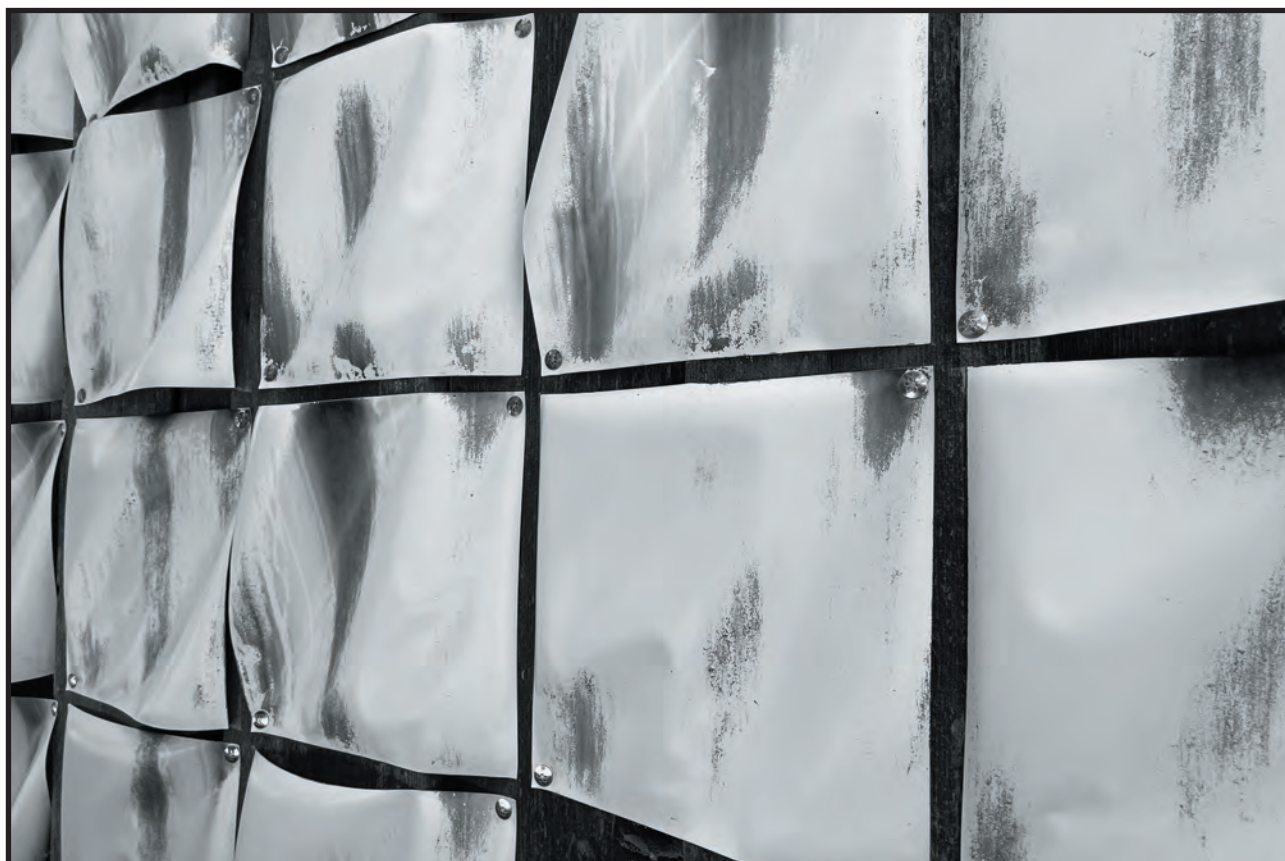
Pamětníci vzpomínají, jak se do města chodilo z internátu přes zámecký park. V ranních mlhách se zde mohli setkat se stádem srnek nebo bílými pávy.

A já?

Poznal jsem zde mnoho fotografů, dnešních kamarádů. Právě zde mi František Dostál nabídl tykání. Zde jsem se seznámil se Šimonem Pikousem, vedoucím fotografické školy v Liberci, nebo Miroslavem Němečkem, vedoucím Školy kreativní fotografie v Praze.

Měl jsem tu čest zde několikrát vystavovat na Otevřené scéně. Mnohá stanovená témata mne vybudila k další tvorbě. A hlavně, festival je velikou inspirací fotografickou i organizátorskou. Tím se kruh uzavírá. Jak jsem psal na začátku. Stále je, co se učit ohledně té mravenčí, organizátorské práce.

Vladimír Skalický

Petrův absolutní minimalismus

Kdysi jsem o ní slyšel.

O čem?

O víkendové výstavě Drajborna.

O co jde?

O víkendovou výstavu výtvarných děl v Jívce – Verněřovicích. Nikdy mi nevyšlo, abych se sem vyjel podívat, jaké práce se zde ukazují. Až letos. Termín Drajborny se sešel s Dnem fotografie v Červeném Kostelci spolu s vyhlášením výsledků dalšího ročníku RMO a prezentací fotografií Ludka Vojtěchovského.

Přijeli jsme i s mojí ženou na statek, kde se již deset roků schází výtvarníci, performeři, fotografové, aby ukázali sobě navzájem i návštěvníkům, co za ten rok opět udělali. Desátý ročník je již úctyhodná tradice, zahájená Romanem Rejholdem a Karlem Štěpánkem v roce 2013. Je to divné, ale v letošním katalogu to tak píše Hynek Šnajdar.

Co mne na výstavě, kde vystavovalo 16 autorů, zaujalo nejvíce?

Byl to Petr Šulc z Náchoda se svojí kolekcí fotografií, tedy spíš latentních fotografií, na štítu výstavní stodoly. Jak píše ve své anotaci.

V posledních letech se věnuji drobným fotografickým cyklům, jejichž společným znakem je obsahový minimalismus. Tento, zde vystavený, můj zatím poslední cyklus, který vznikl pro jubilejní desátý ročník jednodenní výstavy Drajborna sobě, je možná vyvrcholením tohoto mého období. Obsah jsem plně omezil, nakonec jsem vynechal i médium fotografie.

Dnešní doba je přehlčená obrazovou tvorbou.

V každé vteřině se na nás valí stovky bezmyšlenkovitě

vzniklých fotografií. Mnou prezentovaná prázdnota v obraze má za cíl diváka osvobodit, více ho oslovit, vtáhnout, vyvolat otázky, emoce, donutit ho nebo spíše umožnit mu přemýšlet o tom, co si vlastně prohlíží a proč.

Deset čistých prázdných ploch mým pohledem prezentuje dosavadních deset ročníků jednodenní výstavy DRAJBORNA SOBĚ. Umístěných na šedém podkladu vystihuje každoroční oživení „šedi“ života tohoto krásného kraje.

Touto kolekcí navazuje na kolekci loňských fotografií, které ponechal na stěně stodoly vlastnímu životu. Drsná krajina se svým horským počasím původní fotografie mění k obrazu svému. Petr píše, že se jedná o performanci, která skončí přesně za rok 4. 9. 2022, tedy v den nové Drajborny.

Někomu se může zdát, že se Petr zbláznil. Ukazovat prázdné papíry. Ale vnímavý divák vidí. Vidí Petrův vývoj od tradiční fotografie, pamatují si naše diskuze o zobrazování křížů na hřbitově, přes kolekce geometrických obrazů až po absolutní minimalismus v podobě bílých čtverců.

Petrův vzkaz je pro mne jasný: „Vyděte ze svých zaběhlých šablon. Začněte vnímat jinak, život, krajinu, sama sebe. Tvořte srdcem i hlavou.“ Nebo naopak?

Petrě, děkuji za mimořádný tvůrčí zážitek.

text Vladimír Skalický

foto Petr Šulc

/ FOTO JOSEF SUDEK /

Sudkova návštěva u pana kouzelníka

Kdo nezná fotografie Josefa Sudka, které se prezentují v jeho monografiích, fotografických encyklopediích nebo v různých časopisech nejen o fotografii. Mnohdy jsou vidět střípky jeho dlouholetého fotografování na zahradě architekta Otto Rothmayera. Na přelomu roku pražské Uměleckoprůmyslové muzeum vystavilo jeho ucelenou kolekci pouze z fotografií, které v zahradě pana architekta pořizoval po několik roků. Je pozoruhodné, jak se fotograf tomuto tématu věnoval. Opakovaně do zahrady chodil a fotografie pořizoval v různých světelných podmínkách. Vždy si našel zákoutí, nebo i celkové pohledy do zahrady. Fotografoval drátěný zahradní nábytek, který Rothmayer navrhoval. V letním čase využil vodní mlhovinu s protisvětlem a podobné. Na výstavě byly k vidění fotografie adjustované podle návrhu pana architekta, tzv. puřidla. Zajímavá byla konfrontace předmětů na fotografiích i ve skutečnosti, protože výstavu doplnily autentické předměty, jako zmiňované kovové židle nebo torzo stromu. Je škoda, že k výstavě nebyl vydán žádný obrazový materiál, neboť tento žánr Sudkovy tvorby není nikde uceleně knižně představen.

Sonet pro Josefa Sudka

Co leží na dně zahrad, průsvitných podzimem,
průsvitných hudbou, světlem propadavým?
Po zaroseném okně stéká slza nevím
a z hlubin – v úhlu kose zlomeném –

vytvoří se tvář nebo tone v nich.
Dlouho se čeká na jedinou, přesnou chvíli,
aby se přes ni růže příliš nerozvinuly
v prostorách času, navždy zasklených.

A zatím v houštinách sní stará schodiště,
v krocích žen jde něžné odcházení,
jde znělými zrcadly, když se dá do deště.

Ohlédnutí. Vzpomínáním jdou
stíny a světla, přeludy zhaslé scény.
Jen lampa, sama, bloudí zahradou

Jan Marius Tomeš

Vladimír Skalický

/ PETRA SKOUPILOVÁ / WOMENS-SECRET TAJAMSTVÍ ŽEN /

Tajemná Petra Skoupilová

Občas se ke mně dostane informace, že v nedaleké České Třebové se otevírá zajímavá výstava. Nejinak tomu bylo v případě zahájení fotografií Petry Skoupilové pod názvem TAJEMNÉ AKTY.

Petra je ročník 1944, tedy zralá žena, která představila kolekci fotografií s akty žen. Ty fotografuje již od 70. let a tomuto tématu se věnuje dodnes.

V menší výstavní galerii na nádražní ulici byly představeny nejen fotografie z let nového milénia, ale také práce z doby, kdy bylo Petře ke kristovým letům. Fotografie žen zaplnily všechny čtyři stěny galerie. Prostor mezi fotografiemi zaplnila skromná autorka, která na zahájení své výstavy přijela z Prahy.

Fotografií aktů žen je v oblasti fotografie vidět nespočet. Také obrazy Petry jsou plné mladých a krásných dívek v různých pozicích, různém prostředí. Petra ženy fotografuje již od sedmdesátých let. Ženský pohled na ženy je ale více citlivý než erotický. Z fotografií je vidět, že si modelka, stejně jako fotografa, jsou velice blízké. Fotografie nejsou nahodilé. Tedy na pohled to tak vypadá, ale kdo někdy ženské akty fotil, ví své. Navázat blízký kontakt a přitom si ponechat dostatečný odstup je to umění fotografování aktů. A muži to mají ještě o trochu horší než ženy. Zdravý muž se nikdy nezbaví mužského pohledu na nahou ženu. A k tomu ještě krásnou.

V Petřiných fotografiích jsou ženy takové, jaké jsou. Pírozené. Volnost, klid, pohoda, nebo naopak drobná akce. To byly fotografie na zdi, na které jsem se díval mnoho minut. Tak, abych zachytil vzkaz fotografky a její modelky.

Vzkaz, který zní: „Dívej se. To je ta žena, která je samostatná, sebejistá, svobodná i jemná a citlivá. Dívej se a vezmi si TO do svého JÁ. Do svého života, nejen fotografického.“ Přeji každému, kdo se o fotografie ženských aktů pokouší, nebo je již dělá, aby v této „disciplíně“ našel takový cit, jako Petra Skoupilová našla ve svém celoživotním tématu. Tématu ženy.

Vladimír Skalický

/ JIRKA PROVAZNÍK / MEZISVĚTY /

Svět je pestrý

Před dvěma lety, v době covidové, vznikla neformální fotografická skupina. Tenkrát jsme si denně zadávali jedno téma a večer si posílali nafotografovaná dílka. Covidová opatření se stala minulostí, elán fotografovat zůstal. Témata si zadáváme už jen zhruba jednou za měsíc, ale fotografujeme a chlubíme se navzájem svými dílky stále.

V září a v říjnu jsme vystavovali v Knihovně města Hradec Králové.

Pokud byste se chtěli na jednotlivá témata podívat, zde je odkaz na web: <https://ctvrta-vlna.webnode.cz/>.

Ze stránek je odkaz na stránky předchozí.

Patnáct fotografů vybralo z nafotografovaných témat ty nejlepší fotografie.

Sdružili jsme je pod společný název Svět je pestrý.

Opravdu je pestrý.

Vernisáž se podařila a výstavní síň v knihovně byla velmi důstojným prostředím pro naše dílka.

Eva Stanovská

/ IVA FLAJŠMANOVÁ / TAJEMNO /

Zahájení výstavy

Koronavirus je do roku 2019 označení pro rod virů.

Na přelomu let 2019 a 2020 se objevila virová epidemie nejen respirační choroby Covid-19, ale i jeho odnož, kterou jsme pracovně nazvali pixelvid. Mezi veřejností je tento vir zatím méně známý, přesto stejně nakažlivý.

Covid se šíří buď vzduchem, kontaminovanými předměty nebo oro-fekálním přenosem a způsobuje závažnější i méně závažná onemocnění zvířat a lidí.

Pixelvid rozšířil další možnost šíření viru, a to přes internet. První výskyt přenosu pixelvidu byl zaznamenán již v roce 2020, a to ve východních Čechách, posléze zasáhl kraj Středočeský a dostal se i na Moravu. Onemocnění zvířat tímto virem zatím není známo. Že by na nich jejich majitelé šetřili a nepořídili jim počítač? Třeba je to zatím jen otázka času...

Covidovou typickou vlastností je široké spektrum hostitelů a časté případy mezidruhového přenosu. Tady nelze než souhlasit.

Mezidruhové případy šíření pixelvidu se však ustálili na dvou pohlavích, a to mužském a ženském. U dalších cca 50 pohlaví nebyl tento nový druh viru doposud prokázán. (Finský facebook zaznamenává dokonce pohlaví 71, ale tam nám zatím výskyt pixelvidu není znám).

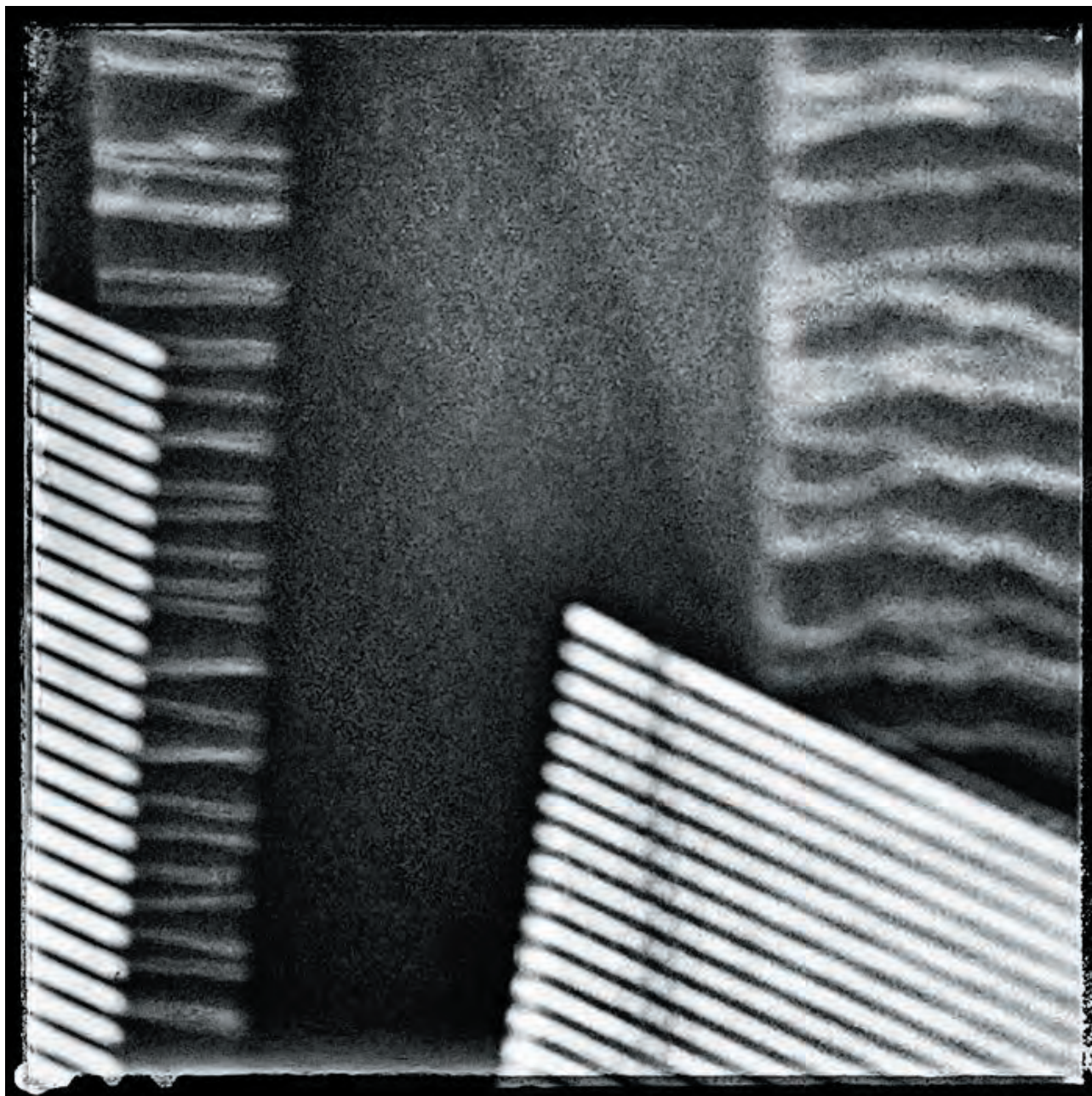
U člověka vyvolávají některé druhy viru běžná onemocnění, ale i závažnější virózy.

Dnes se všichni můžete přesvědčit, že internetový přenos pixelvidu je opravdu závažná viróza, která doposud nebyla pojmenovaná, ale šíří se úspěšně a poměrně rychle.

Zatímco v České republice byla zaznamenána devadesátí osmiprocentní úspěšnost vyléčení z Covidu-19., tady bohudík pixelvid značně pokulhává, protože počet vyléčených z této nákazy je 0.

Jména těch, kteří prodělali Covid-19, bychom jenom těžko dohledávali, zato nakažení pixelvidem jsou mezi námi, a dokonce vám je mohu osobně představit.

Jsou to: Anna Benešová z Hradce Králové; Petr Beran z Chrudimi; Hana Černíková z Rábů; Iva Flajšmanová z Pardubic; Katřina Göttlichová z Prahy; Michal Kolář z Mikulova; Libor Němec z Pardubic; Jiří Papoušek z Pardubic; Jitka Prausová z Hradce Králové; Jiří Provazník z Pardubic; Eliška Rafajová z Třebotova (v době vernisáže

/ KATKA ŠUŠLÍKOVÁ / BEZ NÁZVU /

pixelvid šířila v Americe); Ivan Staněk z Tachova; Kateřina Šušlíková z Dětrichovic u Moravské Třebové - občas i z Mohelnice; Petr Ulrich z Brandýsa nad Labem - Staré Boleslavi; Dita Valachová z Pardubic; Jan Weber z Pardubic a nakonec epicentrum pixelvidu a úspěšná šířitelka Eva Stanovská z Dřenic.

Na dnešní výstavě máte možnost vidět 16 mutací pestrého života pixelvidu, jejichž názvy jsou: love, kocovina, žlutá a modrá, dezinformace, poselství, zjevení, tajemno, energie, dvojexpozice, lehkost, domov, na hraně, ostrý úhel, mezi dvěma světy, příběh a ticho.

A příznaky tohoto viru?

Nejprve musí přijít kocovina a v rámci dvojexpozice začnete lehce na hraně zjevení a dezinformace vidět žlutě a modře. Potýkáte se mezi dvěma světy, kdy se snažíte rozeznat

a pochopit tajemné poselství, které je vám předáváno. Sbíráte veškerou energii, kdy se posléze v tichu domova začíná pixelvid zhmotňovat a z tiskárny pomalu pod ostrým úhlem, s lehkostí sobě vlastní, vylézá příběh... Přichází poslední fáze – LOVE k fotografii, která před vámi leží na stole a čeká na rám a prázdnou skobíčku na zdi.

A jestli si myslíte, že už teď máte vše za sebou a všemu je konec – omyl, jste právě na začátku a čekáte a těšíte se na další „kocovinu“...

A kde a jak získáte to správné delirium?

I to vám prozradím. Zde na výstavě.

Výsledek prvních sedmnácti nakažených měli možnost diváci zhlédnout dva měsíce v Knihovně města Hradec Králové.

/ FOTO CTIBOR KOŠTÁL /

Ateliér pod Snežkou

To mně zase jednou napsal tahoun fotografického dění na polské straně Krkonoš Tomasz Mielech, zda bych se nechtěl v rámci 22. bienále horské fotografie zúčastnit téměř týdenní fotografické akce na Slezském domě na úpatí naší nejvyšší hory. Pět Poláků a dva Češi. Stručně mi vysvětlil, o co jde, a já, aniž bych do detailu smysl projektu pochopil, s důvěrou k jeho osobě přikývl a koncem května vyrazil. Akce byla situována do místa, kde mezi Slezským domem a zaniklou Obří boudou provozovali do 40. let minulého století své malé dřevěné ateliéry fotografové Fritz Goebel a Adolf Hartmann. Ti vytvářeli náhodným turistům podobenky na pozadí Sněžky buď reálné (v exteriéru), nebo před namalovanou na fotografickém pozadí (výhoda při nepříznivém počasí).

Současná divně svobodná doba nepřeje beztržnému pořizování podobenek. Nedovedl jsem si dost dobře představit, jak budu v davu proudících turistů vybírat ty své, zajímavé, atraktivní, hezké, zvláštní, divné a bůh ví jaké oběti a přesvědčovat je, že si je jen vyfotím a že jen budou viset na výstavách a jen je budou návštěvníci okukovat a jen... K tomu se ještě přidal fakt, že valná většina turistů jsou Poláci. Valná většina vysvětlování tedy probíhala lámanou česko-polštinou, mimikou a rukama. A světe, div se. Fungovalo to. Skoro všichni oslovení se nechali zblbnout a zapózovali. Dobrovolně, stejně jako dobrovolně podepsali souhlas k prezentování – GDPR...

Budky jsme tam sice nestavěli, ale archaické velkoformátové kamery byly podmínkou. Skoro. Já nevím, z jakých důvodů jsem dostal výjimku a mohl se stydlivě do akce zapojit s technikou současnou, moderní... digitální.

V těch jarních dnech mohli turisté pohybující se mezi Slezským domem a Sněžkou pozorovat abnormální množství stativů, hemžení, pokřikování a mávání odraznými deskami.

Každý jsme si vybírali ty své a stylizovali si je v duchu projektu. Někdo preferoval staré větrem ošlehané horaly, někdo krásné mladé lidi, někomu to bylo jedno.

„Hele, kluci, jeptišky! Ty jsou vaše!“ zvolal jsem trochu zklamaně na polské kolegy. „Dzień dobry, przepraszam, aha wy jesteście Czechami? Ctibor to jest twoje?“ přepustili mně atraktivní modelky Poláci (ukázka mé česko-polštiny). No neke. Tak to jsem nečekal. Přibíhám a se šibalským úsměvem si беру čtyři řádové sestry do parády. Ani nemusím nic dlouze vysvětlovat. Schovají mobily a naprosto samozřejmě zapózují před Sněžkou. Natolik jsem byl nastalou bizarností zaskočen, že jsem děvčata mnohokrát vyfotografoval, ale ani jednou s vrcholkem kopce za nimi... S díky jsem je pak předal klasikům a ti již mé zaváhání na plochý film napravili.

Fotografovali jsme každý den, se sluncem, bez něho (lepší), za vichřice. Zpodobnili jsme stovky turistů z různých zemí, Rafal ještě desítky psů (z různých zemí?). Krásná atmosféra a příjemné zjištění, že to s námi ještě není tak zlé. Hlavně spolu musíme komunikovat, věřit si a „nebejt šmejdi“... Co mně tato akce dala krom již přímo, nebo mezi řádky psaného? Jedinečnou možnost být každý podvečer na vrcholku Sněžky, mnohdy úplně sám, což není v současné době pro náš „Everest“ příliš obvyklé.

A co bych vzkázal? Lidi, neblbněte, netrpte paranoidní představou, že by každá fotografie s vaším ksichtem měla být někde zneužita. Stejně o nás již dávno všechno vědí... Usmívejte se do náhodných aparátů, pakliže vám fotograf pohledem, nebo třeba posunkem nenaznačí, že bez úsměvu by to bylo lepší.

*S vírou v lepší zítřky a přáním dobrého světla Ctibor Košťál
(Teda taky mě někdy štve, když mě někdo fotí a nevím proč...?)*

Poláci v HK

Je prima, když si lidé rozumí, a ještě víc prima je, když si rozumí fotograficky. Dokonce navzdory tomu, že každý hovoří jinou řečí. To platí i o akci, která proběhla v polovině října v Hradci Králové. Sešli se zde fotografové z polského Wyszkowa a z našeho sdružení.

Zopakuji pro ty, kdo nečetli předchozí zprávu o setkání v Polsku. Ve městě Wyszkow (kousek od Varšavy) má Piotr Adler spolek Akademie dovedností Pan Hilary s obdobným programem, jako má Impuls. Mimo divadelníky, malíře apod. je součástí Pana Hilaryho i spolek fotografický, který vede Woytek Smólkowski. Ti se rozhodli s námi navázat fotografické přátelství. Na jaře nás pozvali do Polska a nyní bylo na nás, abychom návštěvu oplatili.

Protože se jim na jaře moc líbily fotografie zpracované historickými technikami, rozhodli jsme se, že jim umožníme si něco zkusit. Tím byla daná lokalita setkání – Hradec Králové, protože na Impulsu je skvělé zázemí a neméně skvělý lektor. Ivan Nehera nám vyšel vstříc a věnoval nám jedno odpoledne svého času.

Kolegové dorazili z Polska ve čtvrtek navečer, měli za sebou cca 600 km a šest hodin jízdy. Ubytovali jsme se v penzionu U Mlejna, navečeřeli a hned poté jsme se věnovali zábavě. Vláda Skalický měl připravených několik svých vypečených her, včetně stínového divadla s drsnou scénou od zubaře. Dobré zábavě nebránila ani jazyková bariéra. Vlastně to ani bariéra nebyla, smích nahradil chybějící slova. Polským přátelům jsme předali knihu z jarního setkání, myslím, že byli s uveřejněním svých fotografií spokojeni.

V pátek jsme věnovali Hradci Králové. Dopoledne jsme zamířili na Hučák a prohlédli si vodní elektrárnu na Labi. Technická zařízení jsou dokonale naleštěná a barevná, na fotografování prima. Neodpustili jsme si pochubit se svou skupinovou výstavou v knihovně. Odpoledne bylo věnováno historické technice, Ivan vybral kyanotypii. Polští přátelé se vystřídali ve dvou skupinách a všichni si

večer odnášeli dva krásné modrotisky. Ivan si pochvaloval, jak jim to šlo a jak je to bavilo. A my moc děkujeme Ivanovi, že se jim věnoval.

Mezitím jsme navštívili Bílou věž a zhlédli Hradec z výšky. Interiér je krásně nasvícený a upravený, člověk ani nevnímá výšku, kterou musí zdolat. V ateliéru si každý nechal nafotit svůj portrét, zkoušeli jsme malovat světlem. Večer nám Wojtek promítnul film z jarního setkání, poskládal ho hodně dobře. Kdo se připravil, pochlubil se dalšími svými dílky. Sobotní dopoledne jsme strávili v planetáriu a na hvězdárně. Byla to dobrá volba, protože nám počasí venku nepřálo – pršelo. Tři filmy promítané v planetáriu na polokouli nad námi byly zajímavé, naprosto skvělá byla animace z letů sond Voyager 1 a 2 okolo všech planet. Dodnes cítím, jak jsem, sedíc ve Voyageru, prolétala krátery na Marsu, prodírala se atmosférou Jupitera a zmizela kdesi za hranicí naší galaxie. Doporučuji ke shlédnutí. Při prohlídce dalekohledů nám průvodce prozradil, že to skvělé pásmo není produktem těch, kteří vesmírné sondy zkonstruovali a v roce 1977 vypustili, ale skupiny ukrajinských vědců. Po tomto zážitku jsme přešli na Kuks. Navzdory obecně hezkému letošnímu říjnu byla tato sobota nevlídná. Na sochy přšelo, lesní Betlém byl sice hezky zamlžený, ale přeci jen voda nad hlavou nebylo to pravé. Na křížovou cestu se pěšky vydalo s Aničkou jen pár odvážlivců. Příjemná byla návštěva historické lékárny v hospitalu, ukázalo se, že dvě polská děvčata v lékárně pracují. Večer jsme poseděli, popovídali o zážitcích, popili a v neděli ráno se rozjeli do svých domovů. My do nedalekých, Poláci do poměrně vzdálených.

Vydařená akce, doufám, že byli všichni spokojeni.

Děkuji Janě a Ivanovi za to, že se hostům věnovali, Aničce za pomoc při přípravě akce. Tak zase někdy někde...

Eva Stanovská

Z pralesa do ráje

Po několika let jsme se na jaře a na podzim scházeli na Rýchorské boudě. Těšili jsme se na další fotografie našich kamarádů. Hlavním cílem setkání bylo, je a bude i nadále vidět fotografie různých stylů a provedení. Mimo klasických papírových fotografií jsme mohli vidět i speciální techniky na skle, plechu a textilu. Každý účastník měl povinnost přinést na ukázkou alespoň 3 dílka. Všechny fotografie jsme rozprostřeli na stoly, aby si je mohli všichni prohlédnout. Celé to konání vede k rozšíření obzoru ve fotografii. Dlouhá léta jsme se věnovali pouze analogové fotografii, ale na základě přání digitalistů se též účastnit jsme nakonec přistoupili k přijímání pod obojí. Rýchory mají v organizování velkou výhodu. Za rachotu compůrek se kamarádi rozprchlí do poměrně malého prostoru a na večeri nikdo nechyběl. Večerní program byl věnován zajímavému pozvanému hostu. Zpravidla došlo na ukázkou fotografií a přednášku. Za ty společně strávené víkendy nás navštívilo hodně hostů. Na každé setkání se těšil i pan Jiří Havel – fotograf Krkonoš.

Bohužel, jeho čas se naplnil. Jeho předané zkušenosti obohatily každý víkend. Potěšilo nás i povídání paní Reichové o fotografické cestě manžela. Dalším velmi vzácným hostem jednoho našeho setkání byl pan Václav Cílek, který připomněl opomíjené krásy přírody. Všechna setkání se účastnili fotografové nejen z Čech, ale i z Polska a Slovenska. Mezi nejzajímavější hosty z Polska patřil Marek Arcimowicz, fotograf pro National geographic. Velice jsme si vážili možnosti setkat s významným fotografem panem Wojciechem Zawadzkiem a profesory z filmové školy z Lodzi.

Setkání na Rýchorách už pravděpodobně budou minulostí. Na četná přání účastníků přesouvám další setkání do Českého ráje do Frýdštejna. Průběh víkendu zůstane stejný.

První návštěvu Českého ráje jsem naplánoval na 19.-21. 5. Další informace a přihlášky na romandula@seznam.cz.

Roman Dula

Jak nikde nefotím

Znáte TO také?

Venku krásná mlha. Je nedělní ráno. Krásný čas vyrazit ven a začít „lovit“. Záběry, které mám dlouho rozmyšleny, ale ke kterým potřebuji mlhu. Právě takovou, jaká za oknem dneska je. Jen se sebrat, vzít stativ, nabít foťák, pořádné boty, bundu a jít.

Mám vyhlédnuté kopce nedaleko za městem. Asi jen kilometr od baráku. Je tam zorané pole vedle zelené louky. Krásný přechod zelené do hnědé. Ideální mlha, ideální čas, ideální podmínky. Tak jdi!

Ale co to?

V hlavě nějaký „panáček“, který mi říká: „Nikam nechod“. Je tam mokro. A ty nohy, ty tě taky bolí. A víš, že ti to minule vůbec nevyšlo. Když jsi to vyvolal, bylo to úplně průhledné. Zůstaň doma. Stejně sis chtěl něco přečíst. A ještě máš do práce udělat ten přehled.

Chvilku mi TO vrtá hlavou.

Znáte to, když se TO ve vás pere.

To chtění a TA lenost.

Jak z TOHO ven?

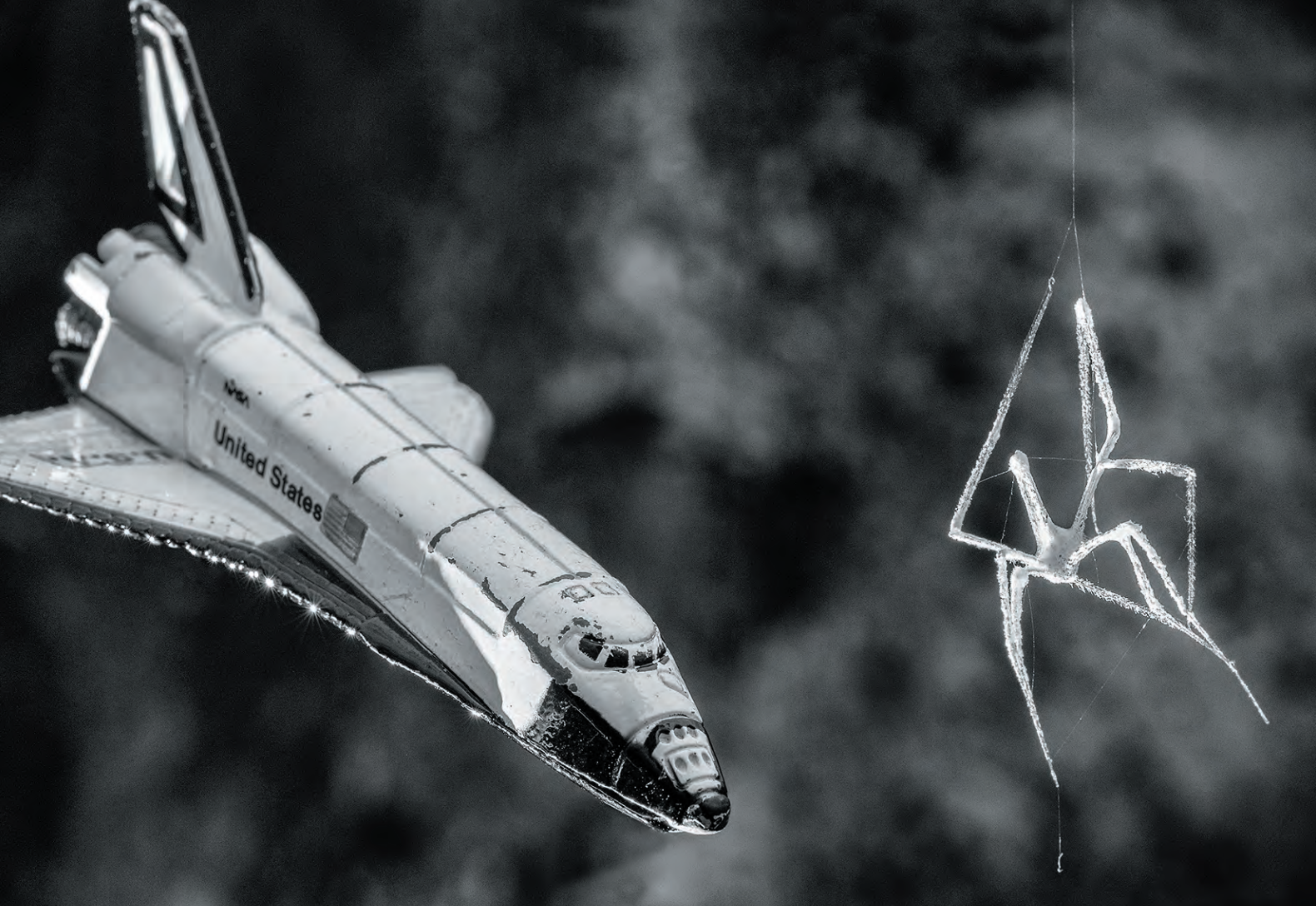
Co zvítězí?

No, když musím udělat ten výkaz...

text *Vladimír Skalický*

foto *Radek Homola*

Nedaleko

Protože si nejsem jistý, zda nedaleko je dál než blízko, nebo zda blízko je dál než nedaleko, tak napíšu o místě, které dobře znám a je fakt nedaleko, řekl bych až blízko.

Vlastně jsem na něj přišel až při pandemii C19, kdy jsme nemohli vycházet ani z domu. Vymalovali jsme celý byt, uklidil jsem si dle tvrzení manželky svůj prý strašně zaneřáděný pracovní stůl. Malování mám zdokumentované, uklizený pracovní stůl za to nestojí. Co dál?

„Jdu si zafotit, hned jsem zpět“. Ohlásil jsem svoji dočasnou nepřítomnost, vzal si Nikonu se stopětkou a vyrazil o dvě patra níž. Do sklepa. Vlivem foto-abstáku jsem se začal dívat na jindy banální a někdy až odporné věci jinýma očima. A nemusel jsem se ani moc přemáhat. Fotil jsem zaprášené květináče, staré demižony, oprýskanou omítku, prodíral se již dávno nefunkčními pavučinami s torzy jejich pomřelých tvůrců. Byl jsem po čase opět šťastný, ocitl jsem se v tom svém starém, důvěrně známém světě, světě člověka posedlého fotografováním.

Vážení kolegové, neváhejte, vezměte foťák a běžte tvořit. Klidně někam blízko, nebo stačí i nedaleko... Věřte, že vždy to stojí za to. Nezáleží ani tak na samotném výsledku, jako na stavu blaženosti.

S přáním, aby nám už nikdo nikdy nezakazoval vylézat z domu, Ctibor Košťál

/ FOTO IVAN NEHERA /

Ivan sklízí jablíčka

Kdo nezná Ivana, jako by neznal nic.

Nevím, kdy s tím začal.

V hradeckém Centru uměleckých aktivit (dříve Impuls) se odedávna pořádají různá setkání, semináře, besedy a také dílny. Někdy to bývají dílny na svícení modelů, jindy na začátky analogové fotografie. Sám jsem vedl asi tři Pionýrské dny, kdy účastníci viděli ten zázrak vzniku černobílého obrázku, který jim „vykvetl“ přímo pod jejich rukama.

Ivan, tedy Ivan Nehera, posunul tyto dílny zase o kus dál. Zaměřil se na historické techniky, se kterými seznamuje účastníky nejedné dílny již dlouhou dobu. Kyanotypie, olejotisk, uhlotisk, gumotisk, Van Dyke, slaný papír, kombinace různých technik, a dokonce i platinotypie. Techniky, které mnohdy stály u zrodu dnešní fotografie. Techniky, které jsou oblíbené i dnes. Můžeme se ptát PROČ?

Digitální fotografové krouť hlavou. Proč se s tím „patlat“, když to jde udělat v počítači. Milovníci analogové fotografie okamžitě zareagují, že právě pro to „patlání“. Mít proces vzniku pod vlastní kontrolou. Učit se z chyb cizích i vlastních. Jak říká kamarád Honza: „Vždyť jde o proces.“

Ivan se svým žákům věnuje již mnoho roků. Co zasel, to začíná sklízet.

Příkladem toho jsou dvě výstavy, které v letošním roce proběhly.

Tu první jsem navštívil v červnu v rámci akce Otevřené ateliéry. Zajel jsem do Jaroměře, kde v Bastionu IV. bylo ke zhlédnutí několik kolekcí výstav. Ve fotografii zde vystavovali autoři, Ivanovi žáci dílen historických technik. Anna, dva Petři, Honza, Dagmara i Dana, Libor, Luboš a samozřejmě Ivan. Náměty i zpracování velice zajímavé. Historickým technikám nesluší pouze tradiční témata, jako je zátiší, standardní krajina a podobné. Velice mne zaujala díla Anny Benešové, která představila detaily domácího, tedy spíše chalupářského interiéru. Fotografie samy o sobě zajímavé, posunula technikou olejotisku do roviny, kdy se na obrazy mohou dívat neustále a pořád.

Druhá výstava historických technik byla ke shlédnutí na letošním ročníku Blatenského fotofestivalu. Zde skupina sdružená pod názvem ALTERNA MAGICA představila své práce ve zdejším infocentru. Srdce i hlava festivalu, Kamila Bendorffová, si k vystavení vybrala díla Anny Benešové, Dagmary Jílkové, Petra Ulricha, Patry Jílky a guru skupiny Ivana Nehery. Ti představili své nové práce v rámci tématu PROTI PROUDU. Výstava zajímavá, divácky velice kladně hodnocená a pro mnohé i objevná. Prezentace pro Ivanovu školu velice příznivá, která hanbu určitě neudělala. Ivan sbírá jablíčka svého dlouhodobého šlechtění na autorech, kteří se zušlechťovat chtějí a nechávají.

Ivane, děkuji.

Vladimír Skalický

/ FOTOGRAFIE / VLÁDA HERBRYCH /

Lužickohorská poetická zastavení se Ctiborem

Ranní větřík ohýbá lány okrově třpytivých stébel k severu. Stromy a keře, co již odložily barevný šat, se dnes parádí v protisvětle třpyticími se „démanty“.

Jiřetín zůstal kdesi dole za námi, stejně jako kostelík se známou křížovou cestou. Stoupáme do bezejmenného sedla. Kdyby tak šlo do něho nasednout a rozletět se na vlnách divokých mlh, líně tekoucích i dravě letících přes kužel vrchu Jedlové. I blízký toužebně posílají po větru alespoň zlatavě zářící lístky – drobounká psaníčka podzimu.

Mlhy halící kužel kouzlí přízračnou atmosféru. Místo pokroucených zakrsklých stromků nás obestírají „lesní bytosti“. Cesta náhle končí bílou tmou a nad ní matně prosvítá slunko jako vládce nad začarovanou krajinou. Rudé „krůpěje“ jeřábů kynou poutníkům na cestu do vrcholových bučin – chrámových sloupů. Místo mramoru stříbřitá borka, místo chladné dlažby koberce „bronzového“ listoví. A v nadhlavníku klenba. Jedinečná a stále se měnící.

Na lesní „žoužel“ jsou všechny banky světa krátké. Co pavučina, to perlový skvost, co perla, to životodárná krůpěj. Stezky míří k vrcholu. Nehne se ani lístek. Suťoviště a za ním kužely tohoto kdysi tak divokého kraje. Kontrasty tisíciletí. Na vrcholu Klíče nic nebrání v kruhovém výhledu. Širošířý kraj a na jihu dokouzlují ranní inverze své

divadlo. Představení, které snad nikdy neomrzí. Na vrcholu dávné sopky je jak v ráji.

Pozdně odpolední slunko zlatě rozzářilo koruny bříz. Jak by také ne, jsme na Zlatém vrchu. Stěna čedičových sloupců míří do nebes. Někde rovná, jinde zprohýbaná, aby si každý vybral to své. Zavonělo to tu nejen geologickou historií, ale i filmovou, v podobě plochých i svitkových filmů. Kdo se dosud nenabažil výhledů, mohl vyšplhat k nebi blíž. Kdo zůstal, nad ním bděli kamenní mužíci.

Zvěrokruh pod Dymníkem. Jiná krajina i duchovní rozměr. Pod obelisky můžeme rozplétat své osudy. Procházet pomyslné stezky. Prohlížet překážky. Obdivovat nápaditost stavby či být rozmrzelí z toho, že se nám do záběru cosi plete. Jak kdo chce. Co je komu blízké. Zda chce odcházet obohacen...

Co účastník Ctiborova podzimního fotografického víkendu v Lužických horách, to jistě odlišné vzpomínky i jiná místa. Můj obdiv ale nepatří jen krajině, ale i soutěžním záběrům a prezentacím účastníků, kolegů a kolegyní, kterými vždy bývá zpestřen a oživen společný večer. Díky za ně! Tak Ctibore a Jano, zase někdy a díky moc!

Vláda Herbrych

/ JOSEF MARTÍNEK / CESTA ZAČAROVANÝM LESEM /

Padesátý první s překvapením

První sobotu v září se uskutečnilo setkání soutěžících fotografů v Ratibořickém mapovém okruhu s veřejností. V galerii Městského úřadu v Červeném Kostelci byla slavnostně otevřena výstava fotografií a vyhlášeny výsledky 51. ročníku této již mezinárodní soutěže.

V úvodu vzpomenu zakladatel Ratibořického mapového okruhu, Ing. Josef Podvalský z Jaroměře, na začátky soutěže i na vzniklý název „Ratibořický mapový okruh“. V počátku byl záměr, že se zúčastní soutěže pouze fotokluby z náhodského a trutnovského okresu. Postupně se však do soutěže přihlásily další fotokluby a po roce 1989 i autoři z Polska. Účastníci soutěže v průběhu soutěžního roku (který zhruba kopíruje školní rok) zhlédnou a hodnotí 340 až 400 originálních fotografií.

V 51. ročníku RMO zvítězil Ctibor Košťál z Fotoklubu KDÚ Trutnov, na druhém místě se snímkem Cesta začarovaným lesem se umístil Josef Martínek z Fotoklubu Tišnov a o třetí místo se dělí Miloš Kleiner se snímkem V rokli z Fotoklubu Police nad Metují a Jaroslav Šubert z Fotoklubu Tišnov s fotografií Zima na golfu. Téměř každý rok bývá nějaké překvapení. V letošním ročníku posunuli laťku kvality autoři z fotoklubu KPF Tišnov. Získali v soutěži první místo a putovní pohár a jedenáct fotografií se umístilo ve výstavbě kolekci TOP 50. To se dosud žádnému fotoklubu nepodařilo. Nezbyvá než blahopřát a možná v dobrém závidět.

Pořadí fotoklubů v 51. ročníku RMO

1. Fotoklub KPF Tišnov
2. Fotoklub KDÚ Trutnov
3. Fotoklub MKS Jaroměř
4. Fotoklub Svitavy
5. Fotoklub NADRAKA Trutnov
6. Fotoklub ALFA Pardubice
7. Fotoklub KIS Hronov
8. Fotoklub Kostelec nad Orlicí
9. Fotoklub Klodsko
10. Fotoklub Freeland Žďár nad Sázavou
11. Fotoklub OMEGA Hradec Králové
12. Fotoklub ZŠ Malecí Nové Město nad Metují
13. Fotoklub Nové Město nad Metují spolku Poznávání
14. Fotoklub Police nad Metují
15. Fotoklub Brandýs nad Orlicí
16. Fotoklub Červený Kostelec
17. Fotoklub Rychnov nad Kněžnou

Pořadí jednotlivců TOP 10

1. Ctibor Košťál Stále výš
Fotoklub KDÚ Trutnov
2. Josef Martínek Cesta začarovaným lesem
Fotoklub KPF Tišnov

/ MILOŠ KLEINER / V ROKLI /

3. Miloš Kleiner V rokli
Fotoklub Police n. Metují
3. Jaroslav Šubert Zima na golfu
Fotoklub KPF Tišnov
5. Zdeněk Šulc Vavřinec
Fotoklub KIS Hronov
5. Miloš Kleiner Ráno
Fotoklub Police n. Metují
5. Zdeněk Pachovský Podzimní
Fotoklub Freeland Žďár n. S.
5. Oldřich Výleta Ráno na rybníce
Fotoklub KPF Tišnov
9. Luděk Klíž Zvonkohrádky
Fotoklub MKS Jaroměř
10. Jaroslav Mareš Samotář
Fotoklub Svitavy
10. Miloš Buček Sunny city
Fotoklub KPF Tišnov

Ceny sponzorů

Cenu Jiřího Havla za nejlepší krajinářskou fotografii získal Ctibor Košťál z Fotoklubu KDÚ Trutnov za snímek „Stále výš“.

Cenu Svazu českých fotografů za osobité pojetí reportáže z hudebního prostředí získal za fotografii „Jazz 2“ Josef Bednář z Fotoklubu Kostelec nad Orlicí.

Cenu Centra uměleckých aktivit Hradec Králové získal za zajímavé světelné kreace Bogdan Paszkiewicz fotografií „Bez názvu“.

Cenu Antonína Kratochvila za zachycení bezprostředního motivu získal za snímek „Útěk“ Michal Kolář z Fotoklubu ALFA Pardubice.

Cenu Gábiny Kratochvilové za obrazové nostalgické vzpomínání na slavného fotografa získal za snímek „Vzpomínka na Josefa Sudka“ Jan Vokoun z Fotoklubu Rychnov nad Kněžnou.

Cenu Gábiny a Antonína Kratochvilových a současně ocenění CUA Hradec Králové za zajímavé zpracování motivu získala za snímek „Fotografky“ Jindřiška Andělová z Fotoklubu ZŠ Malecí Nové Město nad Metují.

Cenu Miloše Vojíře za výtvarné pojetí motivu získala Eva Stanovská z Fotoklubu ALFA Pardubice s fotografií „Oko“.

Za výtvarný počín v oboru fotografie získali ocenění Centrem uměleckých aktivit Hradec Králové individuálně všichni soutěžící z Fotoklubu ZŠ Malecí Nové Město nad Metují.

FOMA BOHEMIA spol. s r.o. Hradec Králové ocenila autory prvních deseti míst v pořadí.

Projekt se uskutečnil za podpory Ministerstva kultury.

Rudolf Němeček

Mapové okruhy 2021 - 2022

/ FOTO / Š. ZAVADILOVÁ /

Tak jako každým rokem bych vás chtěl seznámit ve stručnosti s průběhem, a hlavně výsledky letošních mapových okruhů, které zase probíhaly již tradičně v „papírové“ podobě. Tedy pokud se nejednalo o vysloveně elektronický MO, to byl pouze TAMAPO. A výjimečně to byl i MO Český ráj. A zase jako obvykle se nebudu zabývat Ratibořickým MO, který přenechám Rudovi Němečkovi. Na mně tedy zbylo 9 mapových okruhů. Vloni byl ještě 1. ročník Internetového mapového okruhu IMO 2021, který pořádal člen Horáckého fotoklubu Jihlava. Letos se mně ho bohužel nepodařilo kontaktovat a ani nikoho dalšího z tohoto fotoklubu. Předpokládám, že tedy po 1. ročníku skončil, jako tomu bylo v minulosti i u některých mapových okruhů. Jak jsem již uvedl, podařilo se letos vyhnout situaci, kdy třeba polovina map se hodnotila v papírové a zbytek v elektronické podobě. To bylo příčinou mnohých připomínek a nelze se tomu divit.

/ FOTO / Z. PACHOVSKÝ /

61. ročník Mapového okruhu Český ráj

Pořadatelem byl letos právě náš Fotoklub MKS Jaroměř. Původně se přihlásilo celkem 14 fotoklubů, ale na poslední chvíli svoji účast zrušil Fotoklub Vsetín. Jak jsem uvedl, celý ročník proběhl elektronicky. Je to i výhoda, protože pořadatel posílá v daném termínu mapy klubům a ty mají určený čas na vyhodnocení a jeho zaslání pořadateli. Na druhou stranu je výhodou, že při papírové podobě map se všechny kluby dívají na stejnou fotografii, která není ovlivněna způsobem zobrazení.

Pořadí fotoklubů:

1. Fotoklub Litovel
2. Fotoklub Balvan Jablonec nad Nisou
3. Fotoklub PCW Praha
5. Fotoklub MKS Jaroměř
7. Fotoklub MKS Nová Paka
10. Fotoklub Freeland Žďár nad Sázavou

Pořadí jednotlivců:

1. M. Štěpán – Litovel – Toro-toro
2. J. Novák – Litovel – Ha
- 3.–4. V. Špetlík – Jablonec – Ráno po sněhové bouři
- 3.–4. V. Špetlík – Jablonec – Těžký život fotografa
- 5.–7. L. Klíž - Jaroměř – Vlhy pestré
- 8.–10. L. Klíž – Jaroměř – Krahulík útočí

Do knihy osobností nebyl navržen nikdo.

Pořadatelem příštího 62. ročníku je Fotoklub Balvan Jablonec nad Nisou.

52. ročník Turnovského mapového okruhu

Pořadatelem byl Fotoklub SOKOL Mladá Boleslav a zúčastnilo se ho rovněž 13 fotoklubů. Přínosem bylo, že se objevila řada nových mladých autorů, když v jiných mapových okruzích převládají ti starší, kteří pomalu končí, a hrozí tak i ukončení činnosti fotoklubu. Zde se jako obvykle hodnotí i pořadí autorů, kdy se jim počítají body jejich dvou nejlépe hodnocených fotografií.

Pořadí fotoklubů:

1. Fotoklub Jablonec nad Nisou 2020
2. Fotoklub KDÚ Trutnov
3. Fotoklub MKS Domažlice
7. Fotoklub Spoušť Vrchlabí
10. Fotoklub 1840 Litomyšl

Pořadí jednotlivců:

1. C. Košťál – KDÚ Trutnov – Vzhůru
2. P. Taclík – Jilemnice – Zima
3. V. Folta – Jablonec 2020 – Ráno pod Bukovcem
- 9.–12. P. Líbal – KDÚ Trutnov – Rosnička jsem malá...

Pořadí autorů:

1. B. Vopat – Domažlice
- 2.–3. V. Folta – Jablonec 2020
- 2.–3. A. Ječmeň – Jablonec 2020

Pořadatelem 53. ročníku je Fotoklub FOKO Kolín.

40. ročník Mapového okruhu Blatenská růže

Zde je stálým pořadatelem Fotoklub KAMFO Blatná. Jubilejního ročníku se zúčastnilo 10 fotoklubů. Kde jsou ty časy, kdy účastníci museli být rozděleni do dvou skupin.

/ FOTO / M. HALAMA /

Pořadí klubů:

1. Fotoklub Písek
2. Fotoklub Freeland Žďár nad Sázavou
3. Fotoklub MKS Domažlice

Pořadí jednotlivců:

1. Z. Pachovský – Žďár n. Sáz. – Přistávám
2. B. Vopat – Domažlice – V přitížení lesa
2. Z. Pachovský – Žďár n. Sáz. – Moje
2. J. Viktorová – BLAFO Blatná – Cheers!

Jak jsem uvedl, pořadatel je stálý.

61. ročník MO Nekázanka

Pořadatelem byl Klub moravských fotografů Brno. Tohoto mapového okruhu se zúčastnilo 11 fotoklubů. Tento MO byl některými považován za nejstarší, ale není to pravda. Nejstarší, již neexistující, byl MO J. Sudka a z těch současných to je MO Vysočina. Tolik pro upřesnění.

Pořadí klubů:

1. KMF Brno
2. Fotoklub MKS Domažlice
3. Fotoklub 1. ČKFA Nekázanka
4. Fotostředisko Havlíčkův Brod
9. Fotoklub 1840 Litomyšl

Pořadí jednotlivců:

1. Š. Zavadilová – Domažlice – Portrét
2. A. Kolovratník – KMF – Údolí Val d'Orcia
3. I. Hurbánek – KMF – Jen pro tebe
7. J. Benda – Havl. Brod – Beach

Pořadatelem příštího ročníku je Fotoklub MKS Domažlice.

20. ročník Moravskoslezského mapového okruhu

Také tento mapový okruh, který je obsazován pouze fotokluby z Moravy a Slezska, jak ostatně již napovídá název, pořádal Fotoklub BESEDA Otrokovice. Zúčastnilo se ho 11 fotoklubů.

Pořadí fotoklubů:

1. Fotoklub KMF Brno
2. Fotoklub BESEDA Otrokovice
3. Fotoklub Vsetín

Pořadí jednotlivců:

1. M. Štros – KMF – Tanec v proudu
2. J. Kepert – Ivančice – Lenka KÁ
3. A. Kolovratník – KMF – Chaloupkovo
3. A. Kolovratník – KMF – Lofotský Matterhorn

Jen pro zajímavost uvádím, že od 1. ročníku zde vydržely dva fotokluby a to Zlín a Otrokovice. Jejich název se v průběhu měnil. Pořadatelem dalšího ročníku je Fotoklub Havířov.

64. ročník Mapového okruhu Vysočina

Jak jsem již uváděl a označení ročníku to dokazuje, tak se jedná o nejstarší ze současných mapových okruhů. I zde byl pořadatelem Fotoklub BESEDA Otrokovice.

Zúčastnilo se 17 fotoklubů a to je také dost velký rozdíl od ostatních mapových okruhů. Bohužel zde a u MO Nekázanka mám dost velké mezery vlivem chybějících materiálů z více ročníků v Archivu MO.

Pořadí fotoklubů:

1. Fotostředisko Havlíčkův Brod
2. Fotoklub Litovel
3. Fotoklub BESEDA Otrokovice
5. Fotoklub KDÚ Trutnov
10. Fotoklub Vysočina Žďár nad Sázavou
11. Fotoklub Nadraka Trutnov
14. Fotoklub Hlinečan Hlinsko
16. ART FOTO Vysoké Mýto

Pořadí jednotlivců:

1. M. Halama – Havl. Brod – Tajemná krása
2. J. Benda – Havl. Brod – Hvězdná brána
3. M. Štěpán – Litovel – Na lovu
4. J. Benda – Havl. Brod – Sopka
5. R. Pavlík – Hlinsko – To je dřina
7. C. Košťál – KDÚ Trutnov – Promenáda
8. V. Kunc – Havl. Brod – Lesy Vysočiny

Pořadatelem dalšího ročníku je Fotoklub Příbor.

60. ročník Československého mapového okruhu

A máme zde další jubilejní ročník. Zúčastnilo se ho 11 fotoklubů z České a Slovenské republiky a pořadatelem byl Fotoklub Karola Plicku Martin. Bohužel v tomto mapovém okruhu končí pro stáří svých členů Fotoklub REFLEX Zlín.

Pořadí fotoklubů:

1. Fotoklub DK Kroměříž
2. Fotoklub ZSF Ružomberok
3. Fotoklub Karola Plicku Martin
8. Fotoklub 1840 Litomyšl

Pořadí jednotlivců:

1. L. Kremeňová – NOVA Košice – Furmani
- 2.–3. M. Korbelová – Kroměříž – Volavka
- 2.–3. J. Pelachy – Ružomberok – Usadlost'

A jedna zajímavost. Jak většina z vás ví, tak o výsledcích připravuji příspěvky na web časopisu Foto Video doplněné fotografiemi, které se umístily do 10. místa. Současně žádám autory o jejich souhlas s použitím jejich fotografie. A letos jsem jeden souhlas dostal až ze vzdáleného Finska. Pořadatelem příštího ročníku je Fotoklub NOVA Košice.

28. ročník Petzvalova mapového okruhu fotoklubů

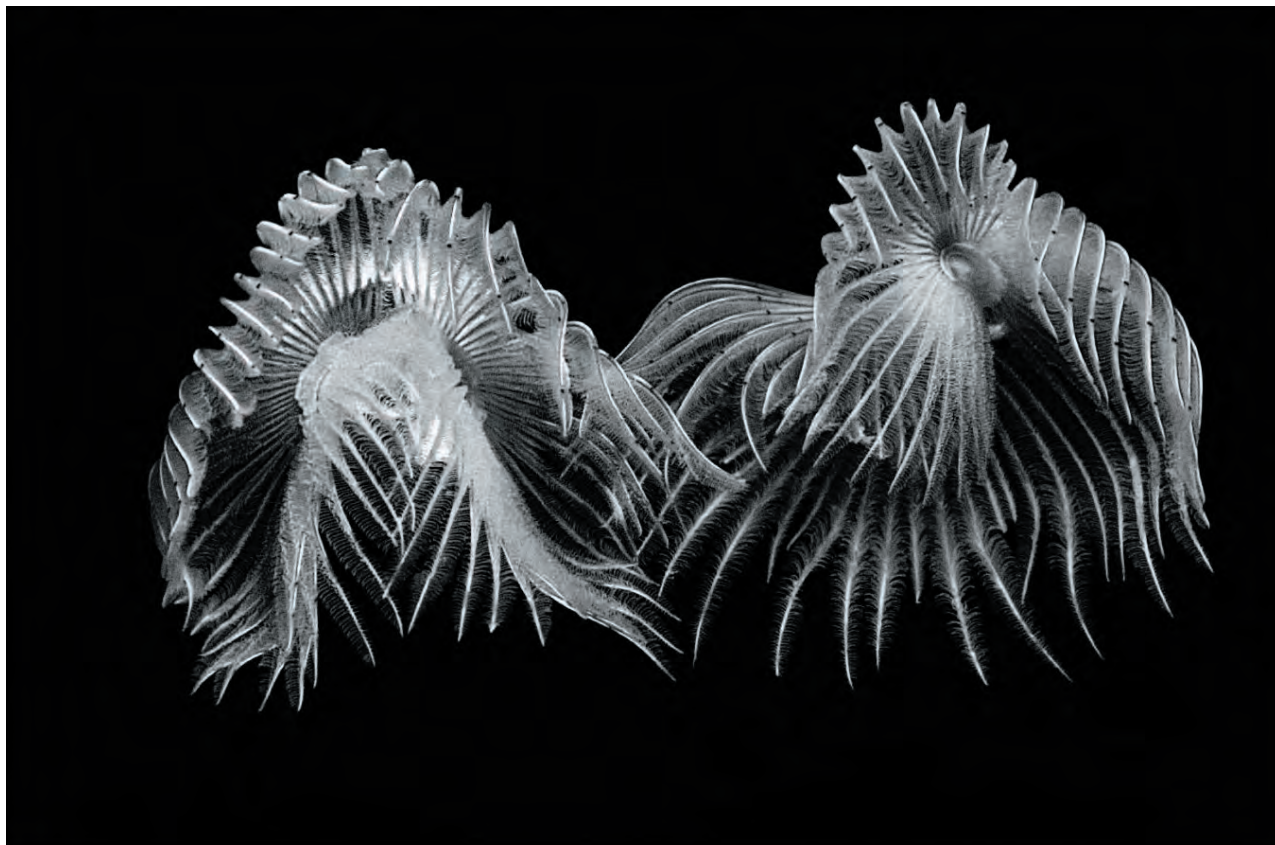
A nesmíme zapomenout ani na jeden vysloveně slovenský mapový okruh. Jeho pořadatelem bylo Sdružení košických fotografů K91. Zúčastnilo se 15 fotoklubů.

Pořadí fotoklubů:

1. Fotoklub HELIOS Komárno
2. Fotoklub ROKOŠ pri MsKS Bánovce n. Bebr.
3. Fotoklub AMFO Zvolen

Pořadí jednotlivců:

- 1.–4. M. Bobák – Podbrezová – Krídla
- 1.–4. L. Blašková – B. Bystrica – Sloboda

/ FOTO / M. ŠTROS /

1.–4. D. Pastucha – Košice – Štefan 1

1.–4. M. Kučera – Komárno – Štrbské pleso

Tak to je snad poprvé, kdy čtyři autoři měli stejný počet bodů a dělili se o vítězství. Pořadatelem dalšího ročníku je Fotoklub pri MsKS Galanta.

9. ročník TAMAPO

V současné době jediný čistě elektronický mapový okruh. Pořadatelem je rovněž stále ZSF. Letošního ročníku se zúčastnilo 17 fotoklubů ze Slovenské a České republiky.

Pořadí fotoklubů:

1. Fotoklub Spiš
2. Fotoklub HELIOS Komárno
3. Fotoklub DK Kroměříž
12. Fotoklub Freeland Žďár n. Sáz.
14. Fotoklub Vysočina

Pořadí jednotlivců:

1. D. Ilkovič – Spiš – Schody za svetlom
1. M. Korbelová – Kroměříž – Kulíci
2. J. Salzmann – Lipt. Mikuláš – Starec a more
3. M. Kučera – Komárno – V posledných lúčoch

Jak jsem již uvedl, tak pořadatel zůstává stejný.

Máme tedy za sebou další ročníky mapových okruhů, kterých se účastní i fotokluby z naší oblasti. Lze si jen přát, aby jejich počet neklesal, ale naopak přibývaly další. A jak jsem již uvedl výše, uvítal bych materiály z chybějících ročníků i již neexistujících mapových okruhů k doplnění Archivu MO.

A ještě další věc, o které jsem se také již zmínil. Zde máte velice stručnou informaci o výsledcích mapových okruhů a pár vítězných fotografií. Podrobnější výsledky včetně kopií těch nejlepších umístěných do 10. místa najdete jedině na webu časopisu Foto Video. Já jsem kdysi posílal nabídku do všech tehdejších fotografických časopisů a ozvalo se právě jen Foto Video. Odkazy na příspěvky pravidelně posílám na mapové referenty všech mapových okruhů i do dalších fotoklubů, kde mám kontakt. A rovněž to posílám přímo i kolegům, se kterými jsem pravidelně v kontaktu. Jestli se to dále šíří i v klubech, nevím. Žádám o to.

Josef Podvalský

Milí kolegové.

*Máme za sebou další jedinečný rok. V čem byl v dnešní zvláštní době tak jedinečný?
V tom, že byl a že jsme mohli být jeho součástí. Stejně jako ten nepálský nosič rozvážně stoupající
k himálajským štítům. Těžký úděl, ale neměnil by...*

*Prosím užívejme si i nadále veškerých maličkostí, intenzivně vnímejme samozřejmou okolní krásu
a zúročujme vše způsobem nám nejbližším, FOTOGRAFIÍ.*

Přeji nám do dalšího, číslicemi již ne tak magického roku, pevné zdraví, klid, pokoru a dobré světlo.

S úctou Ctibor Košťál